

Grandpierre K. Endre

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

**Magyar ősvallás-őshaza:
Kárpát-medence – Árpád nagykirály**

Az Előszót írta: Grandpierre Atilla

Grandpierre K. Endre

Történelmünk központi titkai

Grandpierre K. Endre

Történelmünk központi titkai

Titokfejtő Lap- és Könyvkiadó, 2011

A borítót készítette
Barcsik Géza
festő és grafikus

TARTALOM

Előszó / 10

1. Mi az igazság az Árpádi bejövetel körül?

Ellentmondó, rejtélyes jelenségek a „honfoglalás” körül / 17

1.) A titkos szervezet 2.) Szükséges-e a „honfoglalás” revíziója? 3.) Gyötrelmes kérdések 4.) Jelentéktelennek tetsző módosulások katasztrofális következményei 5.) Idegen népek sokasága élt hazánkban? 6.) A hamisítás lépcsőfokai 7.) Miért nincs semmi nyoma az itt élő népekkel vívott harcoknak és az itt élő idegen népek jelenlétének? 8.) Miként tudósít Anonymus az itt élő szlávokról? 9.) Anonymus tudósítása arról, hogy Álmos és Árpád Atilla leszármazottaiként, Atilla örököseiként jöttek Pannóniába 10.) Az összes itt lakó cseh és szlovén befér a nyitrai várba 11.) A honvisszavétel tervszerűségéről 12.) Kiket találtak itt az árpádiak, miféle népeket? 13.) A két Szkítia rejtélye 14.) A „hűtlenek és hűségeselek” rejtélye 15.) Sajátos védintézkedések 16.) Az ellenség - kívül van, nem az országon belül 17.) Emese őszanya álma 18.) Álmos fogantatásában, születésében isteni erők működnek közre 19.) Álmos az első vezér 20.) Álmost maga a Szentlélek teszi hatalmassá 21.) A cselekmény kettős volta 22.) Mi történt Álmostal? 23.) Árpád titokzatos halála és megdicsőítése

2. Hol van a magyar őshaza? - Az őshazakutatás csődje / 51

A történelmi megismerés alapjai. ELSŐ CIKKEL: A KEDVEZŐ SZÍNEZET: 1.) Magna Hungária kutatásának különös kezdetei 2.) Az őshazakeresés ösztöne 3.) Hősies akarat-tal 4.) Önfeláldozó szerzetesek 5.) Ottó és társai tragikus erőfeszítései 6.) Régi iratok mint segédforrások? MÁSODIK CIKKEL: A VALÓSÁGOS TÖRTÉNET: 7.) Kiegészítések Ottó útjához 8.) Miért keresték tengeren is az őshazát? 9.) Volgán innen - Volgán túl 10.) Rátaláltak-e Magna Hungáriára? 11.) Maradtak-e Keleten magyarok? 12.) Miről tanúskodik Kézai? 13.) Perzsiába távozott magyarok 14.) A romantikus vízenyő. HARMADIK CIKKEL: KIK VOLTAK A DOMONKOSOK?: 15.) Miért a domonkosok? 16.) Alkalmasak voltak-e a domonkosok a keleti magyarok felkutatására? 17.) Mi volt a domonkosok igazi célja? 18.) Térítés volt-e a domonkosok célja? 19.) Miért nem tájékoztattak az itthoni domonkosok? NEGYEDIK CIKKEL: HAMIS JELENTÉS: 20.) A nagy keleti játszma 21.) Perújrafelvétel Julianus ügyében 22.) A jelentés sötét talányai 23.) Miért Richardus írta? 24.) Miért futott Julianus a pápához? 25.) A beszámoló megtévesztő, hamis indítása 25.) Milyen főbb tényeket nyelt el a beszámoló? ÖTÖDIK CIKKEL: A TITKOS HÁTTÉRERŐK: 26.) A titkos háttérerők szerepéről 27.) János pap titokzatos országa 28.) Szövetségkötés „János pap országával” 29.) A szellemi kártételek számbavétele

3. Óshazakutatás - Mióta él nemzet e hazán? / 83

1.) Magyar őshazák a világ minden táján 2.) Nacionalizmusról és történethamisításról 3.) Ami volt - eltűnt, ami nem volt - feltűnt 4.) Óshonos-e a magyarság a Kárpát-medencében? 5.) Mit vallanak a magyarok régiségéről saját népneveink? 6.) Mit talált Nimród fia Hunor a vízözön után Magyarországon? 7.) Magyarországon volt a frankok fővárosa 8.) Páris alapításának mondája 9.) Miként tagadták meg a frankok eredetét? 10.) Viaskodás őshelyneveink körül 11.) Az aranybányászat kezdetei az ősi Magyarországon 12.) Szűzfoglalás történet 13.) Miről tanúskodik Dévavár ősmondája? 14.) Gilgames- és Babilon-nyomok Magyarországon 15.) Istar-Astarté magyarországi ősmondájának megíratlan fejezete 16.) Vízözön előtti nyomok ős-Magyarországról 17.) A magyarok már akkor itt éltek, mikor még őstenger fedte a Kárpát-medence mélyebb körzeteit 18.) A feledésbe merült magyar ősmúlt köemlékei 19.) Szkítamagyar ősnépek szent gyűjtőhelye hazánk 20.) Istenek szent védőövezetei húzódtak a történelmi Magyarország körül

4. Óshazakutatás - Isten szava a magyar nép szava.

Az ősi magyar népfelségjog virágzása és hanyatlása / 123

1.) Jog és történelem 2.) A magyar őállam tartópillérei 3.) Ősi szkíta törvény: közügyekben kötelező a részvétel 4.) Még egyszer a szkíta törvényről 5.) Nemzetgyűlés döntött az ország minden kérdésében 6.) Vezetők leválthatóságának törvénye 7.) Tisztségviselőkkel szembeni elemi követelmények 8.) Ezüstedényekből lakomázó parasztok - Hetedhét országra szóló lakodalom Atilla palotájában 9.) Honnan ered paraszt- és pór szavunk? 10.) A küldetés és hivatás törvénye 11.) Ősjogok 12.) Nemzeti közszabadság a régi Magyarországon 13.) A népfelségjog, avagy a nemzeti közszabadság törvénye 14.) A népképviselőt érvényesítése a társadalom önirányításában 15.) Az igazság birtoklásának ősjoga 16.) Középkori krónikáink egy további rejtelmes mozzanata 17.) Isten szava a magyar nép szava 18.) Éjszakai kikiáltók az áruló király táborában 19.) A vérszerződés rejtelmek 20.) A hét gyásmagyar fölöttébb különös története 21.) Rövid áttekintés arról, hogy milyen is volt a régi magyar élet 22.) A hazai szolgaság eredetének rejtélye 23.) A magyar őskörmű megdöntése 24.) Ősnemzetgyűléseink tragédiája 25.) A korai idegenuralom rémtettei 26.) A magyar nép elnyomása, megrablása Isten elleni bűntény 27.) A magyar ősszellem menekülése 28.) A történetek tömény összefoglalása

5. A magyar ősvallás történelmi alapjai / 163

1.) Bevezető helyett: a nemzeti ősvallás jelentősége 2.) Kutatásunk iránya 3.) Ősi napistenhitünk az emberiség egyetemes ősvallása volt 4.) Miként maradhatott fenn aranykori hitünk? 5.) Az Aranykor léttörvényei 6.) Rövid előzetes az Aranykorról 7.) Az Aranykor mindmáig fennmaradt népe 8.) Az Aranykor hozzávetőleges időbehatárolása 9.) Ősvallásunk sajátosságai 10.) Égmondáink páratlan füzérei 11.) Csillagüzenetek a magyar égbolton 12.) A Hadak útja monda rejtelmek 13.) Miért menny a menny?

14.) Miért Tejút a Tejút? 15.) Magyar elképzelések 16.) Fények a Hadak útján 17.) Ősvallásunk mélyrezárt titkai 18.) Istenjárás a régi égi nagy regös regeúton 19.) Eltörölt énekesrendjeink. Bűn a magyar énekek hallgatása 20.) Az ember a Hargitán teremtetett 21.) A Genézis szerint magyar a világ ősnépe és ősnelye 22.) Nimród az Orion csillagképben feszíti íját 23.) Nimród nevének sajátos alakváltozatairól 24.) Magyarok az Aranykorban 25.) Miként őrződhettek meg az Aranykor hagyományai éppen a magyarságnál? 26.) Árpád a Napisten nevében veszi vissza Zalántól a magyar őshazát 27.) A magyar nemzeti történeti ősvallás lényegének rövid foglalatja

6. Tízezer évi küzdelem a magyar őshazáért / 203

1.) Egy új Gesta Hungarorum körvonalai 2.) Nyomavesztett őseink 3.) Nem volt egyetlen honfoglalás sem! 4.) Súlyos károkat okoz a „honfoglalás” történelemhamisítással felérő hangoztatása 5.) A vízözön utáni első hazavesztés és első honvisszafoglalás 6.) A népek anyja 7.) A szkíták kiléte rejtélyének megfejtése 8.) A szkíta-magyar népazonosság egy rejtélyes további bizonyítékáról 9.) Miként történt a Föld benépesítése? 10.) A bábéli monda rejtelmes időrétegei 11.) Négy világtáj urai 12.) Az Aranykor bukásának végzetes következményei 13.) Miként maradhatott meg az ember a Kárpát-medencében? 14.) Az erőszak úrrá lesz a Földön 15.) Mi történt az üngürüsökkel Hunor visszatérte után? 16.) Dárius perzsa király támadása a szkíták ellen 17.) Hazavesztéseink s honvisszavételeink egy óriási egységes történelmi eseménytömb részei 18.) Őstörténetünk hármasság tagolása 19.) Az emberiség legnagyobb tragédiái 20.) Mások nem veszítették el hazájukat? 21.) Miért vesztette el újra meg újra a hazája fölötti uralmat a magyar? 22.) Gigászi párviadal a hódító Rómával 23.) A közbeékelődő germán tragédia 24.) Beszéljenek a népek tettei! 25.) A százéves köztes időszakok titka 26.) A történelmi mozgás elemi hatóerőinek működését figyelhetjük meg a szkíta népek visszatéréseit tárgyaló előbbi szakaszban

7. A magyarság őseredete / 239

1.) Töprengés a magyar sors fölött 2.) Az őshonosság és a szűzfoglalás rejtélye 3.) Kútfolk tanúskodása 4.) Szűzfoglalás útján a szkíták népesítik be Európát 5.) Az őshonosság történelmi jelentőségéről 6.) A kőbefalazott asszony mondájának talánya 7.) Vissza a vízözönig 8.) Nyomavesztett eleink nyomában 9.) A nagy vízfüggöny előtt 10.) Bizonyítandó kérdéseink 11.) Egy vagy több kezdeményből, törzsből keletkezett-e az emberiség, vagy különféle változatokból? 12.) Ki volt a Genézis szerint a világ ősnépe? 13.) Létezett-e az Aranykor? 14.) A kert, a fa, a kígyó és az Isten 15.) A paradicsomi árlás 16.) Mi történt a világ ősnépével? Híre-pora se maradt, vagy él még napjainkban is? 17.) Miként deríthető fel az ősnép kiléte, és az, hogy él-e még? 18.) A napistenhit bizonyítékai a magyar népnél 19.) A hajdani nagyság emléke és történelmi bizonyítékai 20.) A világ népeivel és nyelveivel való rokonság képzete 21.) Az ősnép szétDarabolódásának bizonyítékai 22.) A Haza felségterületéhez való mindent fölülmúló ragaszkodás 23.) Tízezer évi küzdelem a magyar őshazáért 24.) Aranykori erkölcsök: igazságosság 25.) Hódításképtelenség 26.) Rejtelmes hiedelmek

8. Árpád kirekesztése az Árpád-házból magyar királyok új rendje / 271

A nagy hallgatás árnyékában. ELSŐ RÉSZ: AZ ÁRPÁDOK ÜLDÖZÉSE: 1.) Árpád-királyaink fényességéről, dicsőségéről 2.) Az Árpád-üldözés kezdetei 3.) Az Árpád-ház keményebb kikezdése 4.) Árpád és közvetlen utódainak kirekesztése az Árpád-házból 5.) Árpád-házi királyaink eddigi valótlan hivatalos rendje 6.) Árpád-házi királyaink valóságos történelmi rendje 7.) Két állítólagos „egyetlen kiút” 8.) Tényrögzítés 9.) Bizonyítatlannal a bizonyos, hiteltelennel a hiteles ellen: évezredes hadjárat középkori krónikáink ellen 10.) Ki volt az első magyar király? 11.) Világ csodája 12.) Országalapító volt-e Szent István király? 13.) Vezérek és fejedelmek voltak-e X. századi királyaink? 14.) Ki volt Szent István király? 15.) Kik lapulnak láthatatlanul a gyilkosságok mögött? 16.) Szent István király halálának rejtélye 17.) Miként került Péter a magyar trónra? 18.) Péter rémuralma és bukása 19.) A zsarnok trónbitorló rémtetteinek mentegetői 20.) Korai nemzeti szabadságharcaink a nemzeti függetlenség és az Árpád-ház védelmében MÁSODIK RÉSZ: MIKÉNT FORGATTÁK KI EREDETI MIVOLTÁBÓL VAZUL TRAGÉDIÁJÁT?: 21.) Az elvetemült szóbeszéd 22.) A Vazul körül fortyogó történelemhamisítás alapjai 23.) Vazul, ahogy nemzeti köztudatunkban él 24.) Vazul volt-e Árpád-királyaink őse? 25.) Szent István király bekormozása 26.) A Szent István elleni merénylet rejtélye 27.) Vazul életkora 28.) Vazul volt-e a három királyi herceg apja? 29.) A Vazul neve körüli bonyodalmak megfejtése 30.) Zárszó

9. Istennyomok hét ölnyi por alatt. I. Amit a magyar ősvallásról tudni kell / 303

1.) Feladatunk mérlegelése 2.) Szellemi világunk laza szabályai bő lehetőséget nyújtanak a visszaélésekre. Montesquieu törvénye 3.) A meghasonlás törvénye 4.) Aggasztó világjelenségek 5.) Az emberiség nagy vízözönkori kataklizmája 6.) A magyarság tragédiája 7.) Igát rakott-e a középkori zsidókereszténység a szabad magyarokra? 8.) A legnagyobb alávetettség 9.) Kereszténységre kényszerítésünk következményei 10.) Dogmák uralma a magyar élet és a nemzeti eszmélet felett 11.) Mi az oka a magyarság rettentő romlásának? Mi a legtitkosabb oka? A végső oka? 12.) Ki volt a Magyarok Istene? 13.) Miként vált istenné a Nap? 14.) Az igazság szentsége 15.) Isten törvényei 16.) A sátán törvénye 17.) Régi magyarok halálmegvető küzdelme ősvallásunk megtartásáért 18.) Össznépi igény a magyar ősvallás visszaállítására 19.) Van-e jogunk nemzeti vallásunkhoz? 20.) Mindnyájunk szent hivatása 21.) A nemzeti vallás jelentősége 22.) Lehetséges-e a visszaállítás? 23.) Meghiúsult régi kísérletek 24.) Őshitünk ellenlábasai

10. Istennyomok hét ölnyi por alatt. II. Az élet vallása / 335

1.) Mit ígér és mit nyújt számunkra a magyar nemzeti vallás? 2.) Megváltott világban élünk? 3.) Önmagunk lebecsülése élőhalálra ítél 4.) Sötét szellemi világérek az em-

beriség fölött 5.) Fényember és Sárember rejtelmes históriája 6.) A kiemelt oldalborda esete 7.) Nemzeti ősvallásunk párhuzamos őstörténetünkkel 8.) Isteni figyelmeztetésként óriás madarak támadnak a honvisszavívásban késlelkedő magyarokra 9.) Az élet vallása 10.) Él összavunk mélyrezárt titkai 11.) Él Isten aranyszobra 12.) Kik voltak a heliorunák? Gonosz szellemek vagy a Napisten szent szolgálólányai? 13.) Aranykorunk további titkaiból 1: A mágikus gondolkodás rejtelsei 14.) Aranykorunk titkaiból 2: Aranyhegyek lánc a láthatáron 15.) Aranykorunk titkaiból 3: Miként vált nemesfémmé a fény? 16.) Aranykorunk titkaiból 4: Kik őrizték a Napisten aranyát? 17.) Aranykorunk titkaiból 5: A legnagyobb titok 18.) Tűzisten születése 19.) Boldogasszony anyánk

Összesített irodalomjegyzék / 368

Névmutató / 374

Tárgymutató / 376

Short summary / 381

Grandpierre Atila:
Előszó

1995. november 14-én kezdődött Grandpierre K. Endre Magyar Történelmi-Őstudományi Akadémia című, Alapismeretek a magyar történelemhez alcímű előadás-sorozata. Az előadássorozathoz készült szórólap tanúsága szerint célja: bizonyítékokkal alátámasztott és a magyar őstörténet hamisítóinak hatásától mentes ismeretek terjesztése abban a szellemben, hogy önmagunkat csak nemzetünk megismerése által ismerhetjük meg. A történelem az emberiség tapasztalatainak összessége. A magyar történelem a magyarság tapasztalatainak összessége. A magyarság tapasztalatainak összessége nélkülözhetetlen ahhoz, hogy kiutat mutasson a mai világ útvesztőjéből. Az előadássorozatban sorra került témák 10 füzetben jelentek meg, a füzet sorozat címe: Történelmünk központi titkai (Grandpierre K. 1995a, b; 1996a, b, c, d, e, f; 1997a, b). Ez a könyv ennek a nagyhatású, régóta nagyon keresett füzet sorozatnak első, könyv alakban megjelent változata. Nem egyszerűen újraközlés: több vonatkozásban is javított kiadás. A könyv maradandóbb a füzetnél. Ennek megfelelően igyekeztünk a füzetek anyagait kiegészíteni, a lehetőség szerint alapos irodalomjegyzékkel ellátni. A szerkesztői munkák során javítottuk a hibákat, és igyekeztünk a könyvet egységessé is tenni.

Úgy gondolom, ez a könyv korszakalkotó alpmű, amelyen, ha a magyarság kellőképpen megbecsüli, egy valóban magyar jövő építhető fel. A könyvből az is kiderül, hogy több, mint ezer éve nem tudtunk hathatós választ adni a magyarságot érő csapásokra. Fény derül arra a tankönyvekből, köztudatból hiányzó tényre, hogy a bennünket érő fő csapás nem katonai, hanem annál sokkal súlyosabb természetű. Ideje felismernünk, hogy a magyarság sorsát megroppantó erő rendkívül hatékony, egyfajta történelmi csodafegyver, amely kettős természetű: egyrészt titkos, másrészt a szellemi síkon fejti ki hatását. A titkosság felér a mesebeli, láthatatlanná tevő sapkával: amíg fennáll, viselője büntetlenül és tetszőlegesen garázdálkodhat, áldozatai szinte teljesen védtelenek, akkor és ott csap le, ahol és amikor csak kénye-kedve úgy tartja. A szellemi síkon kifejtett hatás pedig felér egy agymosással. Lényege, hogy az agymosás áldozata magán követi el újra és újra a büntettet, saját kezűleg biztosítva a büntett folyamatos ismétlődését. Ez ellen a titkos csodafegyver ellen kettős védelemre van szükség: leleplezésre és szellemi természetű védelemre. Ez a mű először tárja fel történelmünk központi titkait, leleplezve a csapás mibenlétét, megszüntetve a láthatatlanná tevő sapka varázserejét. Ezáltal a magyarellenés csapás elvesztette hatóerejének legnagyobb részét. Az áldozat ettől kezdve világosan láthatja a rá sújtó csapást, és így, elvileg, megkezdődhet a védekezés. De mindez mit sem ér, ha az áldozatot szellemileg legyőzte a csodafegyver, ha teljes mértékben az agymosás áldozatává vált, ha az áldozat túlél ugyan, de mintha kicserélték volna, már idegen lelket, idegen sorsot valósít meg. Hogyan lehet egy agymosásból újjászületni? Hogyan lehet egy több, mint ezer éve tartó agymosás közben beindítani a szellemi megtisztulás folyamatát? Történelmünknek ez a legnagyobb kihívása. Egy olyan mű, amely hatékonyan képes az agymosott magyarság agyközpontjait áram alá helyezni, amely a világtörténelem leghatékonyabb titkos csodafegyverét képes hatástalanítani, amely az egész emberiség történelme, a világtörténelem, a Homo Sapiens sorsa számára is egyedülálló és ráadásul felemelő fordulatot tesz lehetővé, méltán nevezhető történelmi jelentőségű műnek.

A világtörténelem titkos csodafegyverének, titkos agymosásának feltalálása az em-

beriség történelmének talán legnagyobb jelentőségű fordulatát idézte elő. Az emberiség élete ugyanis az emberréválástól napjainkig alapvetően két korszakra osztható: az évmilliókon át virágzó természet-tisztelő, élet-tisztelő és ember-tisztelő természetes korra (az Aranykorra, a mágikus korra, l. Grandpierre K. 1992), és a természet-ellenes, élet-ellenes és ember-ellenes korra, az erőszak korára, a hatalom és a háttérerők világkorszakára. A hatalom világkorszaka évezredek óta tart, és egyre erősödik. A globalizmus korában élünk, kirajzolódott előttünk egy „szép új világ”, az „új világrend”, az agymosott társadalom kora. Az emberiség évezredek óta nem találja az ellenszert. Kizökkent az idő, írja Shakespeare, és az emberiség mindmáig nem volt képes sem a baj okát feltárni, sem a megoldás felé vezető utat megnyitni. Grandpierre K. Endre könyve az első, amely választ ad a magyarság és az emberiség ezen évezredes, máig megoldatlan alapkérdéseire. Nemcsak a magyarság, hanem az egész emberiség számára is útmutató, életerős és hatékony történelemszemléletet ad.

Amíg nincs megoldás, a baj egyre nő. Mindannyian tapasztalhatjuk ezt, ha legalábbis évtizedes léptékben gondoljuk végig a mai társadalmak változásait, a változások irányát. A mai világban magyarságunk, nemzeti önazonosságunk válságban van. Különösen a legrászorultabb korosztály, a fiatalság, amelynek egy jelentős része azt sem érti, miért kellene egyáltalán a nemzetre gondolnia. Hiszen, úgymond, ha már valaki tizenéves, vagyis jóformán felnőtt, akkor képes önállóan gondolkodni, dönteni. S ha önállóan gondolkodunk, düntünk, mi szükségünk lehet akkor a nemzetre, a nemzetben gondolkodásra? Ha gondolkodásunk önálló, akkor szabad, s ha szabad, akkor nem jelent-e minden más külső szempontot, tehát korlátozást?

A valóság ezzel a vélekedéssel szemben az, hogy a tizenévesek, de még a huszonévesek döntő része sem képes valóban önállóan gondolkodni és önmaga valódi értékeinek és érdekeinek alapján dönteni, a helyzetnek, élete egészének megfelelően. Önértékelésünk többnyire bajban van, éppen mert beépült gondolkodásunkba az a külvilág, amely valóban korlátozza döntéseinket, sőt, egész életvitelünket, világszemléletünket. Észrevétlenül épült be szervezetünkbe, amikor még kisgyermekek voltunk, felkészületlenek arra, hogy a modern világ szakértői által irányított manipuláció-rendszernek ellenálljunk. Olyan a helyzet, mint a betegségek esetében, amikor egy idegen életforma épül be a szervezetünkbe, egy baktérium vagy vírus, és elszaporodik. Azzal a különbséggel, hogy amíg a testi betegségek tünetei gyakran egyértelműek, és betegség mivoltukhoz rendszerint nem fér kétség, a modern lelki- és szellemi betegségek tünetei rendszerint nem feltűnőek, hiszen gyakoriak, általánosak, és ha be akarunk illeszkedni egy ilyen világba, magunkra is kötelezőnek ismerjük el ezeket a jelenségeket. A lelki-szellemi betegség így önazonosságunk mély rétegéig hatolhat, és ha ez megtörténik, különleges védettséget, érzelmi védettséget is élvez az egészség visszanyerésének követelményével szemben.

Távol állunk attól, hogy a mai Magyarországon a tizen-és huszonévesek többsége valóban érett embereknek legyen tekinthető. A nevelés célja az a fejlett ember, aki képes és kész arra, hogy felismerje saját veleszületett életfeladatát, sorsát, az életében tettenérhető sorsszerűséget, döntési lehetőségeit, és megvalósítsa azt az életet, amire született. Ezt az elemi követelményt, ahogy a társadalmi felmérések jelzik, egyre kevesebben és egyre kisebb mértékben teljesítik, egyre kevesebb felnőtt számítható érett embernek.

A nevelés elemi követelményeivel éles ellentétben egyéni sorsunk manapság - a tár-

sadalomkutatók megállapításai szerint - többnyire külső irányítás alatt zajlik (Riesman 1973). A puritán munka-ethoszt képviselő személyiségtípust a XX. században felváltotta a David Riesman által „kívülről irányítottnak”, Christopher Lasch által „narcisztikusnak”, Daniel Bell által pedig „hedonistának” nevezett társadalmi karakter (László 1999). Magyarországon összefonódik egyfelől az 1947-től 1989-ig fennálló rendszer magánéletet és polgári kezdeményezéseket tudatosan szétverő és erőszakos ál-kollektivitást erőltető politikája, másfelől az anyagi javakra, a magánérdekek teljes elszigetelődésére összpontosító privatizmus, belülről és kívülről egyszerre támadva magyarságunkat. Az eredmény: a társadalmi-közösségi értékektől való elfordulás. Így hozták létre a magyarság társadalmi méretű talajvesztését, majd ezt renkívüli mértékben felerősítették a médiák közvetítette új orientációs normákkal, amelyek a hedonista-fogyasztói életvezetésben elért sikert minden más szempont fölé helyezik, és ennek révén a társadalom túlnyomó részénél a folyamatos frusztráltság és értéktelenség érzését alapozhatja meg (uo.).

Kereskedelmi televíziók uralják a köztudatot. Kereskedelmi, azaz üzleti célúak. Néhány ember üzleti céljainak alárendelt milliók. Milliók, akik önként alárendelik érzésvilágukat, gondolatvilágukat, és ennek következtében viselkedésüket, döntéseiket, életüket és munkavégzésüket néhány általuk nem ismert személy üzleti céljainak. Tízmillió élthez tartozó társadalmi köztudat néhány bankszámlatulajdonos nyilvánosan közzé nem tett szándékainak alárendelve. És ezek a szándékok, a jelek szerint (lásd például a könyv Aggasztó világjelenségek c. szakaszát), nem éppen emberbarátiak. Ellenkezőleg.

Szervezetünkben agyunk, idegrendszerünk gondoskodik a hírekről, közvetíti a külvilágból beérkező jeleket, feldolgozza, döntést hoz és kiadja a cselekvésre vezető utasítást. Agyunk, központi idegrendszerünk gondoskodik fennmaradásunkról és mindennapi döntéseinkről. A társadalomban az agynak a hírközlő szervek felelnek meg. Ezek a hírközlő szervek néhány idegen ember tulajdonában vannak, akik valamilyen okból nem elégszenek meg millióikkal, és akik a mi életünk rovására szándékoznak bankszámláikat még kövérebbre hízlalni. Ez az Ön szervezete szintjén, kedves Olvasó, annak felel meg, hogy értsük, miről van szó, hogy az Ön agya felett nem Ön rendelkezik, hanem egy Ön által nem ismert, Önből hasznot húzó tulajdonos. Egy ilyen mértékben meghasonlott szervezetnek vagyunk a sejtjei, és ilyen körülmények között kell nekünk létrehoznunk önirányítási rendszerünket. Társadalmunk agyának idegen tulajdonosa, ahogy ezt aggasztó világjelenségek egyre bővülő sora mutatja, a magyarság lealacsonyítására, önképünk meghamisítására törekszik. A fogyasztói társadalom szócsöveiben, a kereskedelmi médiákban a nemzeti lét leértékelése következetesen érvényesül.

A jövő előjelet váltott: mára összeomlott az a pozitív és optimista világkép, amely egészen a huszadik század hetvenes éveig jellemezte kultúránkat (Urbán 2010). Külföldi háttérerők (lásd a könyv Aggasztó világjelenségek c. szakaszát), titkosszolgálatok (lásd Grandpierre K. 1993/2008; Drábik 2002) uszítják a mai Magyarországon egymás ellen a különböző társadalmi rétegeket, nemzetiségeket (Mizsei 2011). Hazánkban az emberek naponta átlagosan 4-5 órát nézik a televíziót, és rendelik alá életvitelüket a rovásukra irányuló üzleti szempontoknak. Így nevelődik ki a fogyasztói társadalom tipikus alanya, a fogyasztó, durvább, de gyakran használt szóval: a konzumidióta. Tévénezők jelentős része gyűjtött pénzt Isaura, a brazil televíziós szappanopera szereplője számára.

Érdemes tudni, hogy az életminőség-vizsgálatok szerint a modern társadalom által kínált-erőltetett hedonista, fogyasztói lelkiállapot nem jár jobb életminőséggel, inkább állandó elégedetlenséggel, hiszen a taposómalomban folyton szebb nőre, jobb fogyasztási cikkekre kell cserélni a meguntat.

A mai magyarság túlnyomó része nem találja a helyét, nem tudja, mit tehetne azért, hogy valóban hosszú távon képes legyen kiutat találni a fogyasztói világból. A fogyasztói társadalomban egyre több ember két alapvető lehetőség közötti választásra kényszerül: vagy elfogadja a külső társadalom roppant irányítórendszere által felajánlott „lehetőségeket” az „önmegvalósításra”, és ezzel eladja az életét a mai hazug világnak, vagy elutasítja, elítéli, anélkül, hogy a pusztá elutasításon kívül bármilyen előremutató gondolatot fel tudna mutatni. Üresjáratban kattog az emberi lélek, és, úgy tűnik, sehol semmi remény, minden egyre rosszabb lesz. Az a lehetőség, hogy nekiálljon életét mód-szeresen feltérképezni és felépíteni, életképes választ adva a modern világnak, hogy a maga módján hozzájáruljon a magyarság közös jövőjének építéséhez, az emberek többségében fel sem merül. Úgy tűnhet, teljes a levertség, a társadalom kutatói a modern ember kiszolgáltatott páriává, beszélő munkaeszközzé válásáról beszélnek. Cselekvőképtelenné fejlődött az emberiség. Vagy mégsem?

Ki kell lépnünk a modern nyugati társadalmak életét irányító szemléletből ahhoz, hogy megtaláljuk a bajok gyökeres orvoslását. A bajok egyik gyökere a modern társadalom-felfogásban rejlik. A társadalom szó alkalmazása a nemzetekre ugyanis lényeges szemléletmódosulást fejez ki a megelőző felfogáshoz képest. A társadalom szó szótöve a társ, a társaság. A társaság pedig lehet akár alkalmi társaság is, amely véletlenszerűen verődik össze, nincs különösebb célja. A társadalom szó azt a szemléletet tükrözi, hogy a társadalmaknak nincs eleve adott természeti céljuk. A társadalom céljai felől teljes szabadságban dönthetnek azok, akik a társadalom feletti hatalmat gyakorolják. A társadalom nem magától jön létre, mert a társadalmi erők, vagyis manapság a globalista háttérerők hozzák létre, ezek alakítják ki a céljaiknak legmegfelelőbb társadalmat, a nemzeti összetartozás nélküli fogyasztói társadalmat, amelynek alanyai, a fogyasztók, sorsuk valóban önálló alakításából agyomosással kirekesztett páriák.

A nemzet szó szótöve viszont természetes leszármazás útján kialakult közösséget jelent. Ezért a nemzetben gondolkodás nem természetellenes, hanem szükségképpen, legalábbis alapvetően, természetes gondolkodás. A nemzetben gondolkodás alapja a Természet törvényei szerinti leszármazási rend. A nemzet a természetes leszármazási rend alapján kialakult természetes közösségi egység.

Számolnunk kell azzal, hogy az ember ma is alapvetően természeti lény. Akkor is, ha a modern agyomosáshoz alkalmazkodott szellemiség az embert így határozza meg: „A legmagasabbrendű élőlény, aki fejlett testi, értelmi, erkölcsi tulajdonságaival és termelési eszközöket készítő, társadalmat, kultúrát teremtő képességével kiemelkedik az állatvilágból” (A magyar nyelv értelmező szótára 1979, II., 361). Ezzel szemben elemi emberi érdekünk, hogy lássuk: az ember alapvetően nem társadalmi, hanem természeti lény, sorsát, fogantatását, életútját alapvetően a Természet szellemi-lelki szervezőerői jelölik ki. A Természet ugyanis nem egy leigázandó erőforrás, egy merőben élettelen anyagiságú, „vak” rendszer, ahogy ezt a fogyasztói társadalom lealacsonyító nézetei vallják, hanem egy élő, értelmes, érző és együttérző szerveződés. Ahogy a régiek, akik a modernnek szerint barbárok és műveletlenek, mondták: Természet Anya. Ahogy ezt a mai tudományos gondolkodás alapján látom: az élő Világegyetem (Grandpierre A. 2002, 2008).

Még ha ezt az elméletet a mai tudományos világ fő sodra nem is osztja, látnunk kell: a XXI. század a biológia évszázada. Szükségszerű, hogy a Homo Sapiens kifejlessze a természettudományokat. Szükségszerű, hogy legelőször a legegyszerűbb természeti rendszerek, az élettelen rendszerek tudományát fejlessze ki, azaz a fizikát. Szükségszerű, hogy a fizika 400 éves egyeduralma anyagközpontú szemlélettel párosuljon. Így nem csoda, hanem szinte természeti szükségszerűség, hogy bolygónkon eluralkodott a materializmus. Ha van a Világegyetem más bolygóján is értelmes élet, ott is törvényszerű, hogy első tudományként a fizika fejlődjön ki, és ők is keresztülmenjenek a civilizáció materialista szakaszán. De azt is látnunk kell, hogy éppen így természeti szükségszerűség, hogy a legegyszerűbb rendszerek tudományának kifejlődése után ki kell fejlődjön a bonyolultabb, élő rendszerek tudománya, a biológia is. És ha a XXI. században a biológia kerül a középpontba, még sokkal jelentősebb szerepe lesz életfelfogásunk számára, hiszen életfelfogásunk számára sokkal jelentősebb az élőlények világa, mint az élettelen tárgyaké. Ahogy a fizika esetében történt, ugyanúgy szükségszerű, hogy a tudomány biológia-központúvá válása társadalmi hatásában életközpontú szemlélettel párosuljon. Egy életközpontú szemlélet számára pedig a Világegyetem sem bizonyulhat élettelennek. Szükségszerű, hogy az emberiség előbb-utóbb, de minden bizonnyal már a XXI. században felismerje a Világegyetem élő természetét. S ha ma még nem is látjuk bizonyossággal, mit is érthetünk a Világegyetem élő mivolta alatt, nem zárhatjuk ki azt a lehetőséget, hogy a tudomány fejlődésével a Világegyetem élőnek fog bizonyulni. Eredményeink alapján (Grandpierre A. 2002, 2008) mi már ebben az új, eljövendő világképben gondolkodunk.

Megszületésünkben a Természet erői cselekedtek. Fogantatásunkban a Természet erői választották ki, hogyan szerveződjenek össze az anyai és az apai ivarsejtek génjei. Ugyanabból az apai és anyai ivarsejtből csillagászati számú (egyes becslések szerint nyolcmillió) életképes utód jöhet létre. Mindannyian nyolcmillió lehetséges változatunk, másunk közül választódtunk ki. Ebben a választásban a Természet akarata játszott közre. A sejtmagban megtalálható mintegy „a külvilág belső modellje”, amelyben a változás folyamatának egy része mintegy előre, láthatatlanul lejátszódik (Ditfurth 1973, 177-181.). Ezek a jelek arra utalnak, hogy a Természet csillagászati számú életképes utódból a kozmikus életfolyamat számára legnagyobb megoldást választja ki és valósítja meg: és ezek vagyunk mi, megszületett emberek. Amikor megfogantatásunkkor a Természet az emberi gondolkodás „terepasztal” hasonlata szerint előre lejátszotta a különböző életeket, és ezek közül döntött, nem dönthetett más alapon, mint saját szempontjai szerint, vagyis a Természet, az élő Világegyetem szempontjai alapján. Életünk tehát a legnagyobb lehetőség a csillagászati számú egyformán lehetséges életút közül! Van tehát természetadta sorsunk, és ez a sors nagyszerű, és összhangban áll a Természettel, az élő Világegyetemmel.

Ha pedig így igaz, akkor minden ember egy csoda, minden embernek lehetősége van egy, a Természet számára fontos életút kialakítására, egy természetes érzésekben gazdag élet átélésére. Olyan érzések átélésére, amelyek, éppen mivel természetadta alapúak, maradandóak, földi életutunk után is tovább élhetnek a Mindenségben, a Természet érzésvilágában. És ha így van, akkor az ős-nemzeteknek, amelyeket a Természet erői hoztak létre, természetadta sorsuk, létfeladatuk van a nagy Mindenségben. Ha a Természet nem vak, akkor nem véletlenül, nem vak erők által születünk magyarnak. Magyar mivoltunk is a Természet, a Mindenség akaratát hordozza.

Érdemes meggondolni azt is, hogy a nemzet nemcsak a „külső”, helyesebben közös világban éli életét, mert életének elsődleges színtere belső világunk. Aki kizárja belső világából magyarságát, önmaga egyik legfontosabb lényegét zárja ki. Aki a fogyasztói társadalmi berendezkedés hatásának enged, a nemzetet külsőként fogja fel, lelkiileg-szellemileg kizárja magából. Hasonló ez ahhoz, mintha saját ember vagy élőlény mivoltát zárná ki magából, hiszen a magyarság után az emberiség és az élővilág következik a bennünket átfogó magasabb szerveződések sorában. Ember voltunk együttérzést jelent minden emberrel. Minden ember élete bennünk él. Nagyszerű átélni az emberi sorsot, egymás életét. Erről szól a művészet, az erkölcs, a vallás. Sorstársak vagyunk, mindannyiunk élete függ attól, boldog lesz-e az emberiség jövője. Ha nem, végső soron egész életünk kudarcot vall.

Hasonlóan, magyar mivoltunk együttérzést jelent minden magyarral. Minden magyar élete bennünk él. Nagyszerű átélni a magyar sorsot, egymás életét. Erről szól a magyar művészet, a magyar erkölcs, a magyar vallás. Felfedezni magunkban a magyar érzésvilágot, a magyar népművészet erőit, érzésvilágunk legegységesebb, legnemeesebb, örök érzéseiben felfedezni a magyar érzést. Felfedezni a magyarság történelmében felhalmozódott élettapasztalatot, a Föld bolygó egyik ragyogó kincsét. Sorstársak vagyunk, mindannyiunk élete függ attól, boldog lesz-e a magyarság jövője. Ha nem, egész életünk kudarcot vall.

Életünk egyénként magányos, elszigetelt növény, amely elhal, ha nem támaszkodik a többiekre. Ha pedig életünk összekapcsolódik a többiekével, az egész magyarságéval, megnyílnak előttünk az élet közösségi távlatai. Amíg egy ember egymagában, önmagába fordulva vegetál, a családjával, hazájával, nemzetével összekapcsolódva élete színt, tartalmat, örömet, erőt kap. Nyelvet, kultúrát, népművészetet, néphagyományt, népszokásokat, közösségi ünnepeket, énekeket, közösségi célokat kap. Létünk nem anyagi, testi természetű, nem a táplálkozásban, testiségben merül ki. Létünk lényegében szellemi-lelki vállalkozás. Óriások hátáról láthatjuk életünket, ha megismerjük elődeink sorsát. Óriások válláról építhetjük életünket, ha megismerjük az elődeink élete által feladott, általuk megoldott és megoldatlanul hagyott feladatokat. Nekünk is hasonló típusú feladatot kell megoldanunk.

Tudjuk, a modern társadalomnak az őstörténelem iránti érdeklődésre is megvan az előírt válasza. Eszerint a múlttal nem érdemes foglalkozni, ehelyett inkább előre kell tekinteni. Tekintettel arra, hogy a mai világ emberellenes irányban fejlődik, a múlt figyelmen kívül hagyása egyenértékű ennek az iránynak a figyelmen kívül hagyásával, és így hallgatólagos folytatásával. Olyan ez, mint amikor egy bűnöző a bíróság előtt azzal érvel, hogy ne a múlttal foglalkozzon a bíróság, tekintsen bátran előre, építse a jövőt. Más hasonlattal: vajon érdemes-e eltekinteni a múltbeli tapasztalatok kiértékelésétől egy vállalat jövő évi terveinek kialakításakor? Vannak az életnek olyan oldalai, amikor bűn figyelmen kívül hagyni a múltat. Az országépítésben az eddigi tapasztalatok kiértékelése a legalapvetőbb követelmény.

Mindezek után már csak egy kérdés maradt hátra, a legnagyobb kérdés: Ha évezredek óta rossz, emberellenes irányba halad az emberiség, hogyan zökkenhet helyre az idő? Erre a kérdésre felel Grandpierre K. Endre alapvető műve történelmünk ezer éven át a köztudatból kiiktatott központi titkainak feltárásával. Mi más menthet meg bennünket, mint az, ami a rossz irány előtt volt, vagyis a jó irány?

IRODALOMJEGYZÉK

- A magyar nyelv értelmező szótára II. 1979. Budapest.
- Ditfurth, H. von 1992. A Világegyetem gyermekei. Létezésünk története. Ford.: Svékus Olivér. Budapest.
- Drábik János 2002. Uzsoracivilizáció. A kamatkapitalizmus új világrendje. Debrecen.
- Grandpierre Attila 2002. Az élő Világegyetem könyve. Budapest.
- Grandpierre Attila 2008. Cosmic Life Forms. In: From Fossils to Astrobiology. Seckbach, Joseph; Walsh, Maud (Eds.) Springer. 369-385.
- Grandpierre K. Endre 1982. Eltemetett világkorszak: a mágikus kor. Harmadik Szem, 1992 március, 12-14. (Elérhető: G.K.E. - G.A. 2006. Atilla és a hunok. 104-111.)
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1995a. Mi az igazság az Árpádi bejövetel körül? Történelmünk központi titkai (sorozat). 1. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1995b. Hol van a magyar őshaza? Történelmünk központi titkai (sorozat). 2. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996a. Mióta él nemzet e hazán? Őshazakutatás. Történelmünk központi titkai (sorozat). 3. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996b. Isten szava a magyar nép szava. Az ősi magyar népfel-ségjog virágzása és hanyatlása. Történelmünk központi titkai (sorozat). 4. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996c. A magyar ősvallás történelmi alapjai. Történelmünk központi titkai (sorozat). 5. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996d. Tízezer évi küzdelem hazánk megmaradásáért. Történelmünk központi titkai (sorozat). 6. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996e. A magyarság őseredete. Történelmünk központi titkai (sorozat). 8. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1996f. Árpád kirekesztése az Árpád-házból, avagy a magyar királyok új rendje. Történelmünk központi titkai (sorozat). 9. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1997a. Istennyomok hét ölnyi por alatt. Amit a magyar ősvallásról tudni kell. Történelmünk központi titkai (sorozat). 10. szám. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1997b. Az Élet vallása. Istennyomok hét ölnyi por alatt, II. rész. Tananyag a magyar ősvallásról. Történelmünk központi titkai (sorozat). 11. szám. Budapest.
- László Miklós 1999. Példa-Kép. A tizenéves korosztály értékválasztásai és a média. Jel-Kép, 1999. 3: 33-47. <http://www.c3.hu/~jelkep/JK993/keret.htm>
- Mizsei Bernadett 2011. Szándékos provokáció. A titkosszolgálatoknak kell kideríteniük, kik mozgatták a gyöngyöspatai szálakat. Magyar Nemzet 2011. Október 12, szerda, 2. Belföld rovat.
- Riesman, D., Glazer, N. And Denney, R. 1973. A magányos tömeg. Ford.: Szelényi Iván. Budapest.
- Urbán József 2010. Az emberré válás tanulásának helye. Összeomlott az a pozitív és optimista világkép, amely egészen a huszadik század hetvenes éveig jellemezte kultúránkat. Magyar Nemzet, 2010. Július 6, kedd, 6. Vitafórum rovat.

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

1.

MI AZ IGAZSÁG AZ ÁRPÁDI BEJÖVETEL KÖRÜL

ELLENTMONDÓ, REJTÉLYES
JELENSÉGEK A HONVISSZAVÉTEL
KÖRÜL

„Több mint nyolcszáz éve, senki sem tudja
Bizonyosan, mi októl s honnan, Hunnia határán
Termett egy maga előtt mindent meghódító nép.”
(Széchenyi 1985, 93.)

„Sűrű köd lepi nemzetünknek e’ mostani hazánkba
jövését megelőző történeteit.”
(Kiss 1839, I.)

„A történeti munkákban
az igazságnak kell főszerepet játszania.
Valóban, magam írtam le egyik munkámban valahol,
hogy „miként az egész test tehetetlenné válik,
ha elveszti szeme világát, ugyanígy
a történetírásból is haszontalan mese marad,
ha az igazságot eltávolítjuk belőle.”
Két fajtáját említettük a hazugságnak:
az egyik tudatlanságból fakad, a másik szándékos.
Azt, aki tudatlanságból nem mond igazat,
megilleti az elnézés.
Azoknak azonban, akik szándékosan hazudnak,
nem szabad megbocsátanunk.”
(Polybius i.e. 146/1889, 90.)

„Dio helyesen jegyzi meg,
hogy a császárok kora óta
nehezebbé vált a történetírók dolga, mivel minden titokban folyt;
(...) *megtudni csak azt lehetett,*
amit a zsarnok örültsége és arcátlansága
nyilvánosságra juttatni engedett,
vagy amit maguk a történetírók kikövetkeztettek.”
(Montesquieu 1734/1975, 126.)

1.) A TITKOS SZERVEZET

Változatlanul az a magyarság nagy kérdése: miként tehetünk szert biztos történelmi alapismeretekre, miként ismerhetjük meg történelmünket a maga igaz valóságában? Történelmünk alapjainak megismerése azt jelenti, hogy visszacapjuk természetes látóképességünket, igazlátásunkat, hogy fényt lobbantunk magunk előtt és magunk mögött, s nem tévelygünk tovább látásrontó, eszméletrabló ködökben. Azt jelenti: ráeszmélünk magunkra, felfogjuk, kik vagyunk, s a valóság ismeretében rálátunk igaz mivoltunkra, az életünket, jövőnket fenyegető veszedelmekre, megértjük sorsunk, a magyar sors alakulásának okait, meghatározó tényezőit; azt jelenti, hogy látó szemmel tekintünk a magyar sorsra.

Könyvünkben a magyar történelem alapjait akarjuk feltárni és összefoglalni.

Szent meggyőződésünk: életünk talán legfontosabb elérhető lehetősége a saját történelmünkben való tisztánlátás megszerzése. Ez a feltétele a közös cselekvésnek, az egyéni létünkön túlmutató, annak értelmet adó tetteknek, a közösséghez, anya-közösséghez, anya-természethez tartozás kiteljesedésének. Ez nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy megtaláljuk helyünket a világban és kikerüljünk abból az útvesztőből, amelybe beletaszítottak bennünket, s amely lehetetlenné teszi, hogy eligazodjunk saját létkérdéseinkben, hogy valós képet alkossunk eleink küzdelmeiről és ennek fényében nemzetünk helyzetéről, mai fenyegetettségéről, tennivalóiról és kilátásairól, és ebben a közös feladatban a mi hozzájárulásunkról, személyes létfeladatunkról. Történelmünk valóságos alapjainak, alaptényeinek megismerése megszilárdítja lábunk alatt a talajt, élessé teszi látásunkat és azt évezredes távolságokra kitágítva eligazít a félelmetesen kuszává alakult jelenben. Aki megismeri a magyar történelem alapjait, titkait, az a maga sorsának titkait, alapjait ismeri meg. Személyes életünket, magánéletünket, jólétünket természetesen mindennél fontosabbnak érezzük. De végzetes hiba volna azt hinnünk, hogy valamiféle világtól elzárt, háborítatlan szigeten élünk. Sorsunkon hatnak a magyar sors erői, elemi részecskéi vagyunk, s a nemzet sorsának alakulásától függ jólétünk, boldogulásunk, boldogságunk, jövőnk, mindenünk.

Eleink, a régi magyarok tudatában voltak mind ennek, s azt az elvet vallották, amit századokkal később Kölcsey fogalmazott meg az Emléklapra c. versben: „A HAZA MINDEN ELŐTT” (Kölcsey 1834. június 14./2001, 173.). Eszerint éltek-haltak, s míg eszerint éltek, virágzott itt az élet, és nagy volt, és egységes volt a Haza. Mióta megrontották ezt az elvet, keservre, gyászra, siralomra fordult a magyarok sorsa. Vértivatarok törtek a magyarságra, s hazánk, melynek földére ellenséges had nem merte tenni a lábát, állandó hadszínterré vált, gyilkos hadak átjáróházává, ragadozásának területévé, és hullt a magyar élet, és sorvadásnak, fogyásnak indult a Haza. Így eshetett meg, hogy az elmúlt évezred során csatamezőn esett el a magyarság óriási hányada. A magyar Európa legnagyobb lélekszámú népéből már Mátyás király után fokozatosan elmaradt a nyugati népek mellett. Még fájóbb, hogy talán a csatamezőn elesettek számánál is nagyobb azok száma, akiket nyíltan és orvul betörő hadak saját békés otthonaikban lemészároltak.

Létükért küzdő nemzetek és sötét erők terepe a világ, s elvész az a nemzet, amelynek fiai eltudatlanodva és elkönyösödve szem elől veszítik a sorsukat fönttartó Hazát. Idevág a közszólás: „Akit az Isten nagyon meg akar verni, annak előbb az eszét veszi el.” Ősi tantétel ez: *„Elvész a nép, amely tudás nélkül való!”* Meg kell kérdeznünk: miféle tudás nélkül? Mert sokféle tudásra van szükség, de a nemzetünkről, történelmünkről szerzett tudás hiánya a legnagyobb, legvégzetesebb tudatlanság. Egy nép, amely nem ismeri saját történelmét, nem saját életét éli, nem képes saját életét alakítani. Ez a tudatlanság a tudat szegénysége, ettől a legnehezebb megszabadulni. Ezért vagyunk mi, magyarok, mérhetetlen kincsek birtokosai, s egyben jajdulóan szegények, mert elorozták tőlünk a legfőbb tudást, nemzetünk igaz történetének ismeretét.

Fentiek szellemében rabolták el ezt tőlünk azok, akik ismerték a fenti elvet és vesztünkre törtek. Mert a tudás valóban lelkek, életek fölötti hatalom. Rajta legyünk, hogy ezt a hatalmat elleneink ne ellennünk érvényesítsék. Ne sajnáljátok ezért, drága magyar testvéreink, életetek drága idejét, a figyelmet és erőfeszítést, amit e tudás megszerzése követel. Fel kell sorakoznunk mindannyiunknak nemzetünk égbekiáltó sorsának, igazának megismerésére és megismertetésére; fel kell sorakoznunk nemzetünk épüléséért, hogy kifosztott tudattal ne fél életet éljünk! De ha önmagunkért nem, úgy

idegen iga alá vetett népünk millióinak és millióinak javára, védelmében, de mindannyiunknak cselekednünk kell!

Könyvünkben az alapokat akarjuk feltárni, összefoglalni és bemutatni, a szilárd, biztos alapokat. Meglehet, hogy munkánk némileg vázlatosan hat abból fakadóan, hogy a készülő roppant terjedelmű anyag teljes egészének közzétételére nincs mód és lehetőség, s a feladat maga is tömörítést követel.

Első tárgyunk a 896. évi árpádi bejövétel. Minden középkori krónikánk bejövételnek, visszajövételnek nevezi Árpádék Kárpát-medencébe jövetelét. Hadd kérdezzük meg: ki merészezi ezt a bejövetelet honfoglalásnak nevezni? Ki merészezi ezt tenni? Ki merészezi azt állítani, hogy a magyarok 896-ban fegyveres területfoglalást hajtottak végre, s erőszakkal ragadták hatalmukba az országot? Tisztelettel kérdezzük: kicsoda merészezi ezt tenni?

A válasz adott: mindenki, mindenki, aki ma még kritikátlan, jószerint az egész magyarság. Ekként nyilatkoznak a hivatalos, a tudományos és nem tudományos berkek, ez él a közvélekedésben, ekként ismeri és nevezi mindenki, honfoglalásról szólnak a lapok, médiák, s az 1990-es években a honfoglalás ezeregyszáz éves évfordulójára készült az ország. Olyan fogalom ez, amely annyira nyilvánvaló, hogy nem is gondolkodunk rajta. Vagy talán éppen fordítva, ahhoz kell hallatlan merészség, vakmerőség, hogy a honfoglalás fogalmának jogosultságát, helytálló voltát megkérdőjelezzük, mivel ez tudományosan megállapított, kétségbevonhatatlan tény? Illetékes tudósaink, hivatalos historikusaink, annak rendje-módja, szent kötelességük szerint tüzetesen, mindenre kiterjedően megvizsgálták ezt a fogalmat és megállapították, tökéletesen megfelel annak, amit jelöl és így - miként némelyek mondják is - ez tisztázott és lezárt kérdés? Ebben az esetben természetesen visszavonjuk kérdésfeltevésünket. Szerényen csupán annyit kérnénk, hozza valaki tudomásunkra, hol, mikor, ki által végeztetett el ez a tisztázás és hol található az a mű, amely ezt a feladatot kielégítően elvégezte, hiszen ennek tisztázása olyannyira fontos, hogy minden magyar történész szent kötelességének mertük nevezni. Sajnos, noha legjobb tudásunk szerint átnéztük az összes idevágó irodalmat, még a mellékhatásokat is áttekintve, de efféle munkának hírét-porát se találtuk. Meg kell hagyni, történelmünknek alig van mégoly homályos és bonyolult kérdése, amire hivatalosaink ne süttötték volna rá, hogy megnyugtatóan tisztáztatott.

Az idevágó bizonyítékokat azonban elmulasztották bemutatni, és ezek szerint meg sem kísérelték e kérdés tudományos igényű, elfogulatlan tisztázását. Úgy látszik, ez a jelző kizárólag a tisztázatlan kérdésekre korlátoztatott, s ekként már csupán csak egyetlen kérdés vár tisztázásra, az, hogy elképesztő zűrzavarba kavart egész történelmünk minden kérdését miért tekintetik lezártnak és tilalmazottnak. Így hát senkinek sem javasolom, hogy efféle munkák meglétének reményében azt keresse, ami nincs és nem található. Tehát mégiscsak meg kell kérdenünk: helyesen ismerjük és alkalmazzuk-e a jelzett fogalmat? Egyáltalán, bizonyos-e, hogy „honfoglalás” történt? Bebizonyosodott-e, hogy helytálló ennek a fogalomnak a használata, és illik az akkori események megjelölésére? Tudományos módszerekkel bizonyossá tették-e ennek a fogalomnak a jogosságát? Vagy lehetséges, hogy nem is volt szükség rá, mivel történelmi hagyományaink már századokkal előbb szentesítették és minden kétségen felül igazolták a honfoglalás tényét? Ámde ha így volna, miért használná Széchenyi a „senki sem tudja” kifejezést, és miért vallanák haladó szerzőink, hogy semmi sincs homályosabb, mint éppen ez a kérdés? Bizonyos: nincs áttekinthető képünk sem magáról a fogalomról, sem

a „honfoglalásról”, történetünknek erről a sorsdöntő, központi kérdéséről.

Szembesíteni kell végre magunkat önmagunkkal, tehát valóságos, igaz történelmünkkel, történelmi múltunkkal, hogy benne, mint egy tükörben, híven lássuk magunkat! Szembesítenünk kell magunkat a magyarság helyzetével, mai és történelmi jelenvalóságával:

- a magyar köztudattal, a magyar szellem mai helyzetével, lehetőségeivel és kiáltásaival
- a magyar múlt, a magyar létezés minden tényével.

Munkánk során legszilárdabb szándékunk szerint senkit sem támadunk, s a lehetőségek határáig kerüljük érintett személyek névszerinti említését: ez azonban nem jelentheti azt, hogy bárhol, bármiben elhallgatjuk az igazságot. Aki csak valamennyire is átlátja, a téveszméknek, mételytanoknak, tény-elferdítéseknek, rágalmaknak micsoda szövevénye borítja egész történelmünket, szellemi életünket, belátja: nem tehetünk mást, mi több, szent kötelességünk szót emelni a zavartkeltőkkel szemben. Neveket azonban, ha lehet, mégsem említünk, már csak azért sem, mert - ezt világosan kell látnunk - nem személyekről van szó, hanem egy láthatatlan, hatalmas szervezetről, amely még a Habsburg-időkből öröklődött ránk, és az akkori, mereven magyarellenes, vaskalapos szellemben irányítja ma is a történelmünkkel foglalkozó intézmények és személyek szellemiségét. Történészek nemzedékeinek szellemi tevékenységét és tevékenységének irányzatát meghatározó hatalmi erőterről van szó, uralkodóvá vált, megrögzött elvek irányító rendszeréről, amely meghatározza, mit szabad és mit nem lehet, és nem tűr semmilyen elhajlást. Olyan hatalmi, tudománypolitikai szervezetről van szó, amely a meglévő tudományos intézmények keretein belül láthatatlanul működik, nem annyira tényleges személyek, mint inkább örökletes elvek és gyakorlat formájában. Ezek a be-rögzött elvek a lovagkor páncélzatánál merevebben tapadnak hordozóikra, akik helyzetük és beállítottságuk, tudományos beosztásuk, rangjuk, életvitelük, s főleg beidegzett önálrendelésük és gondolatatlanságuk folytán aligha képesek másra, mint a dogmákba kövült irányzathoz, a gondolkodást korlátozó elvárásokhoz, szemellenzökhöz való alkalmazkodásra s a tevékenységüket, eszmeiségüket eleve megszabó, keretekbe foglaló elvek ismételt felkérődzésére, vég nélküli ismétlésére. Mert vagy hozzáidomulnak a régavult, kőkeménnyé fajult, történelemtudomány- és magyarellenes elvrendszerhez, vagy kiakolbólíttatnak, kítaszíttatnak a pályáról, annak javaiból, mindmáig - több, mint másfél évszázad tapasztalata bizonyítja ezt.

Mert hiába a történelem minden dühöngése, hiába került a Habsburg Birodalom a történelem szemétdombjára, hiába dülta fel, forgatta fel két világháború a gyökeréig Európát és sújtotta porig a szerencsétlen magyarságot, a bukott habsburgizmus magyarellenes szellemisége tovább él, mint halotton a köröm, és tovább bénítja-torzítja-pusztítja a magyar szellemiséget. Uralmi, szellemi árnyékszervezetként, életerőt elszívó polipként a magyar szellemiségre, a magyar históriára tapadva, intézményei révén még napjainkban is a mélyen beidegzett domák erejével köti gúzsba a magyar közgondolkodást.

Keletkezésében ez a rendszer a nemzetközi titkosdiplomácia X. századi, passauai magyarellenes összeesküvéséig (Grandpierre K. 1993/2008), majd a Habsburg-ház orveszközökkel végrehajtott magyarországi uralomra jutásáig, I. Ferdinánd trónra jutásáig vezethető vissza. Teljes kibontakozásának idejét azonban az 1848-1849-i magyar szabadságháború idejére és a rákövetkező Bach-korszakra kell tennünk.

Amikor bebizonyosodott, hogy a monarchia katonailag semmiképpen sem bír a szabadságszerető magyarsággal - a szabadságharc eltiprását csak cári segédlettel tudták keresztülvinni -, nyilvánvalóvá vált, ha a magyar nemzeti szellemet nem sikerül megrendíteni, minden osztrák erőfeszítés a magyarok végleges leigázására hiábavaló. Felidéződött a vezető habsburgista agyakban Hocher Pálnak a gróf Zrínyi Miklós vezette két évszázadi szabadságküzdelem leverésekor mondott nyilatkozata, amelyben „Az összeesküvésre térve át, azt kívánja, hogy a vae victis - jaj a legyőzötteknek - elvét a legkiméletlenebbül alkalmazzák. Kezedben, kötözve, börtönben vannak a legkiválóbb vezetők. Könyörületességből ne kegyelmezz életüknek, ne hallgass a csalfa sirének szavára, kik irgalmat ajánlanak, mert ez csak új veszélyt hoz reád. (...) Egyetlen orvosság a halál - mondja -, mert a halottak nem fészkelődnek (...).”(Szilágyi 1898, 275.). Megjegyezzük, hogy az „A halottak nem fészkelődnek” fordítás-változat inkább ferdítés, mint fordítás. Ez így egy értelmét veszített, politikailag enyhített változata az eredetinek: „mortui non mordent”, azaz: „a holtak nem harapnak.” Aminek az értelme hasonló a „csak a halott indián a jó indián” mondáshoz, azaz a fenti összefüggésben: csak a halott magyar a jó magyar. Ennek a Hochernek a nevéből alkotta meg a magyarság a név viselőjére jellemző új „hóhér” közszót.

Ekkor, a magyarság újabb vad történelmi drámája közepette, annak nyomán indult be a magyar tudományos és szellemi élet egészét átfogó, de legkivált a nemzeti öntudattal leginkább összefüggő területeken a szervezett támadás a magyar szellem ellen. Beláták, nincs tovább: az osztrák törpe nem bír a magyar óriással, hacsak a szellemét el nem öli. Létrehozták hát a bécsi titkos kamarillát, a magyar szellem orvleölésének intézményesített csúcsszervezetét, amely a magyar élet, a magyar lélek, a magyar eszmeiség minden területét átfogta, átvizslatta. Tovább fokozódott a magyar szellemiség elleni háború. Tudományos cézárként színre lépett Hunsdörfer-Hunfalvy úr és tudományos álarcos csatlósserege, és hivatalos vonallá vált a magyar történelem megcsúfolása, hiteltelenítése, sarkaiból kifordítása, a szkíta-hun eredet, azonosság és rokonság megtagadása, a magyar szellem alapjainak kidöntése, a magyar őstörténet mindenestül eltörlése. Jött a hun eredet helyébe a finnugrizmus, és jött, kapóra jött a frissiben gyártott új szó, a „honfoglalás”.

Tagadhatatlan tények tanúsítják, a magyar szellemi élet egészére kiterjedően, a magyar lét, a magyar történelem minden elemét sorra döntögették és meghazudtolták, miként felsorolásunk mutatja:

- középkori történelmünk forrásai, krónikásaink hiteltelenek, mesemondók, a nemzetközi szakirodalom minden idevágó része megbízhatatlan;
- a szkíta-hun-magyar eredet és azonosság egyetemes össznépi hagyománya - alaptalan, hiú bekezdés;
- a dicsőséges magyar múlt - fantazmagória;
- az egyéniségére és nemzeti-faji tisztaságára büszke magyarság - a világ egyik legkevertebb népe;
- Atillának, a hun nagykirálynak semmi köze a magyarokhoz;
- a hazát mentő hős királyfi, Csaba neve szlávból ered, és azt jelenti: ostoba;
- a magyarság ősanjának tartott Emese név jelentése - disznó anyja;
- a magyar ősvallás áldozatos főpapja, Tanuzoba név jelentése - disznó apa;
- Pest, a magyarok híres székvárosa - agyafűrt nyelvészeti kiforgatás szerint - nevének jelentése nem más, mint kemence;

- a magyar tenger, a Balaton neve ugyancsak szlávból ered, jelentése pedig: sártócsa;
- a büszke magyar vár, Komárom neve úgyszintén szláv eredetű, jelentése: szűnyogos hely;
- Attila király híres népei, a székelyek, akiket az 1691. évi országgyűlés XIV. cikkelye (Lipót császár diplomája) az emberi nem legharciasabb nemzetének nevez (Rugonfalvi Kiss (szerk.) 1939, 159.) - közönséges hadiszökevények;
- az ős-szülőföldjükhöz életre-halálra ragaszkodó csángókból a köztudat manipulálói csángálókat, gyökértelenül ide-oda hányódó, csángáló, vándorló ösztönnel megvert néptöredéket koholtak;
- a híres magyar ősnyelv, amelyet több világhírű nyelvész (Krantz 2000, 20.; Berglund 2003, 5.; Bowring 1830, VI.) a világ ősnyelvének mond - keverékelemekből összetakolódott új nyelv, szókincsének óriási többsége, csaknem egésze, idegenből szerzett szavakból áll A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára (1995) szerint...

És így tovább és tovább, végeérhetetlenül. A magyar múlt, a magyar élet egyetlen területét, egyetlen elemét sem hagyták érintetlenül. Átfogóan, szervezeten, mindenre kiterjedően. Még ma is ez a titkos, szervezett erő kísért. Ettől a fekete poliptól kell megszabadulnunk.

2.) SZÜKSÉGES-E A „HONFOGLALÁS” REVÍZIÓJA?

A „honfoglalás” kérdése azonban egyáltalán nem annyira egyértelmű, mint ahogy ezt a látszat, a közvélekedés mutatja. Már középkori krónikáinkban felvetődtek nagyon komoly kétségek az elmélettel szemben. Kálti Márk Képes Krónikája a következőket írja:

„Ha tehát egyes kódexek azt tartalmazzák, hogy Pannoniába ez a hét kapitány jött be (Árpád és hét hadvezére), és Hungaria csupán általuk keletkezett és alakult ki: honnan jött akkor Akus, Bor, Aba és a többi magyar nemes nemzetsége, hiszen ők valamennyien Scythiából származnak, nem jövevények! Egyes-egyedül azt hozzák fel okul, amit a köz-nép mond: Hétmagyar. Ha tehát mindössze hét magyar volt a családjával és nem érthet-nénk bele több családot, feleségeket, fiaikat, leányokat, szolgálókat és szolgálóleányokat, vajon ennyi családdal hódítottak meg országokat? Lehetetlenség!” (Képes Krónika 1360 k./1986, 51-52.).

A Képes Krónika megalapozott észrevétele valójában magát a „honfoglalás” tényét kérdőjelezi meg azzal, hogy fölveti, miként foglalhatta el egy kisszámú hadsereg az országot. A Képes Krónika kérdése tehát egészen Széchenyi-ig ível át az évszázadokon, aki ugyancsak fölvetette a maroknyi nép honfoglalásának problémáját. A múlt század elején neves nyelvtudósunk a következőképpen tér ki erre *A magyar nyelv eredete* c. agyonhallgatott, posztumusz munkájában: „A’ Scythia-Magyaroknak egy része, KRISZTUS urunk születése előtt sokkal, már a’ Duna mellett megtelepedett, Jász és Baranyás név alatt: tehát midőn a’ KRISZTUS születése után a’ IV-dik százban, Bal-ember vezér alatt, a Scythiában lakó más rész HONNOS, azután a’ VI-dik százban AVAR, végre a’ IX-dik százban HONIGUROS név alatt ide kijöttek (és így négy ízben jöttek ide a’ Scythia-Magyarok), sem nem vaktában, sem nem idegen és esméretlen földre jöttek (ha a’ napkeleti ’s napnyugoti császárok egyszer-másszor nem hívták volna is őket), hanem vérszerint-való atyjokfiához, kiktől ezen földnek jóságát és természetét előre tudhatták.

Azt is látjuk, hogy nem törvénytelen elfoglalói voltak ez országnak: mert az ő atyjokfiai már az előtt, a' mint látszik, a' legelső elfoglalásnak igaz jussa szerint bírák, 's annyira elszaporodtak és hatalmasokká lettek itt, hogy külön-külön is, mind a' Jászok, mind a' pannóniai Berénesek mertek a' Rómaiakkal hadakozni. (...) Haza jöttek hát ide is a Honnosok, mint vélek egyeredetű és nyelvű atyjokfiaihoz.” (Keresztesi 1844, 24-25.).

Ekként nyilatkozott Keresztesi József másfél évszázaddal ezelőtt 1844-ben, Pozsonyban kiadott munkája. Olyan őshonosságról van szó, amelyet négy visszatérés erősített meg. Felmerül a kérdés, miért nem került közkézre és országos megvitatásra Keresztesi József műve, amikor töméntelen fércmű, tudománytalan, magyarellenés és hagyományellenes irányzatú munka széles nyilvánosságot és elismerést kapott.

De menjünk tovább, ugorjunk át századunk elejére, egy másik, ugyancsak teljesen mellőzött és agyonhallgatott munkához, Szentkatolnai Bálint Gábor 1901-ben Kolozsvárott kiadott *A honfoglalás revíziója* című munkájához (2008-ban jelent meg új kiadása), amelyben élesen felveti a honfoglalás elméletének tarthatatlanságát és revíziójának szükségességét. Valóban olyan fogalom ez tehát, úgy tűnik, amely az egész köztudatot beborítja, és amelynek helytálló voltahoz a látszat szerint kétség sem férhet. Azonban ez egyáltalán nem így van. A fogalom körül, ha tüzetesebb vizsgálat alá vetjük, sötét homályfoltok, zavarodások, súlyos ellentmondások mutatkoznak, amelyek a legnagyobb mértékben kétséggé teszik, hogy helyesen alkalmazzuk-e ezt a fogalmat.

„Egy fél százada, hogy az elfogulatlan Held és Corvin Magyarországról szoltukban azt mondották, hogy a magyar nemzet eredetéről biztosat mondani nem lehet. S ez az Akadémia finnező és turcizáló okoskodásai és cifra következtetései dacára is még ma is igaz. Mert az, a kinek a tankönyvben vagy máshol a magyar nemzet mivoltáról kell nyilatkoznia, s ama két iskola egyikének sem híve, csak annyit mondhat, hogy az Akadémia finnista iskolája szerint finn-ugor fajú, a turcisták szerint pedig török-tatár fajú. Mintha bizony egy harmadik eset képzelhető sem volna, mintha a dinnyét vagy ugorkának vagy töknek kellene tartani azért, mert mind a három növényfaj egy nemhez tartozik.

Azok közül, a kik ezen kérdéssel nyelvészeti szempontból foglalkoztak, csaknem egyedül voltam, a ki eme két iskola tanát nyíltan mótelytannak hirdettem, mert saját szememmel láttam és pedig sokszor befogott orral a budapesti Akadémia által portált mindkét faju atyafiságot s nyelvükkel is foglalkoztam, de foglalkoztam olyan nyelvekkel is, a melyekhez a két iskola mesterei és hivei nem is konyítanak. Ezen szemlélés és tanulmányozás arról győzött meg, hogy a Béla király Névtelen Jegyzőjének korától fogva már egységes magyar nemzetnek, mint az emberi nem egyik törzscsaládjához tartozónak, rokonai nemcsak a vitatott finn és török-tatár fajú népek, hanem a nagy turáni családnak többi tagjai is, a melyekről a budapesti Akadémia tudni sem akar és pedig, úgy látszik, kényelmi tekintetből. Csakhogy rokon és testvér közt nagy a különbség s idáig még senki sem látta irataimból azon állítást, hogy a székel-y magyar nemzetnek testvérei volnának azon nemzetek, a melyeket nyelvi rokonságban levőknek mondtam. S éppen ezért küzdöttem 25 év óta az Akadémia portentumainak dogmaszerű osztályozgatása s történeti következtetései ellen és az ellen, hogy a nagy Turánság legkorcsabb nyelvét, a balti provinciai német tudósok által nagyra fűjt finn nyelvet, miniszteri rendelettel a két egyetem fiatalságára erőszakoltatta az, a kinek egyedül boldogító tanát jószántából egyetlen magyar tanuló sem akarta hallgatni; mintha a finn nyelv a magyarra nézve az volna, mint a góth nyelv a germán nyelvekre nézve, amit pedig józan ésszel nem állathatni!” (Szentkatolnai 1901, 5-6.).

Három évtizeden belül újabb haladó magyar tudós, Marjalaki Kiss Lajos (1928) veti fel ezt a kérdést. „Mintegy öt éve - amióta a mezőnyéki korai népvándorláskori sírmezőt feltártam s ezzel kapcsolatban behatóan áttanulmányoztam hazánk középkori régészeti leleteit - határozottan kialakult bennem az a felfogás, hogy Árpád honfoglalása csak politikai változást, újabb fajta államszervezetet hozott erre a földre, de ennek ősi, tősgyökeres lakossága zömében (mondjuk 90%-ában) ugyanaz maradt ezután is (...) Úgy gondolom, hogy a mai tősgyökeres magyarság zöme nem Árpáddal jött be, sőt már az avarok, hunok előtt is itt élt és magyarul beszélt.” (Marjalaki 1987, 40.). Kell-e említenünk, hogy Marjalaki Kiss Lajos munkásságát is agyonhallgatták?

A magyar őshonosságot képviselték Magyar Adorján munkái is. Sajnos, pontos adatokat tartalmazó „Az ősvallás” című munkájának kézírata elveszett, és újraírásakor, amely „Az ősműveltség” címmel látott napvilágot 1995-ben (Magyar, 1995), ezek az adatok, ahogy erre a szerző is utal előszavában, hiányoznak.

De tovább menve: antik szerzők sora tanúskodik hazánk magyar-hun-szkíta népeinek őshonosságáról, köztük - hogy csak a legismertebbeket említsük - Hérodotosz (i.e. 440/1989, 266.)¹, Xenophón (cca. i.e. 371 után/1897, 14.)² és Josephus Flavius (i.sz. 93-94/1821, 20.)³, aki arról ír, hogy a szkíták őshonosak voltak az általuk lakott területeken. Tanúskodásuk szerint Európában és Ázsiában a szkíták (értsd szkíta magyarok) uralkodnak. Tagadhatatlan tény: a Kárpát-medencét ősidők óta a szkíta népek lakták, sőt éppen itt volt a nagy Szkíta Birodalom szíve, központja.

Tekintsük át röviden, és foglaljuk össze ezek után, hogy a honfoglalás fogalmának tartalma mit állít és mit tagad. Az elénk táruló látvány elképesztő.

- Félreérthetetlenül azt állítja, hogy nem a magyarság volt a terület őslakója, nem vagyunk őshonosok itt, s előttünk más népek birtokolták hazánkat;
- jogcím nélküli foglalók vagyunk, fegyveres erővel törtünk rá az itt élő békés népekre;
- fegyveres hódítókként ragadtuk el tőlük a területet, és erőszakkal kényszerítettük rájuk uralmunkat;
- beolvasztottuk az itt élő idegen etnikumok tömegeit a magyarságba;
- kultúránkat - netán nyelvünket is tőlük vettük át;
- különféle nyelvelemekből összeállt keverék nép vagyunk;
- idegenek, jövevények vagyunk hazánkban és Európában.

¹ „Földjükön, amely régen lakatlan volt, először egy Targitaosz nevű ember telepedett le.”

² „Kezdjük az általunk ismert nemzetekkel és fajokkal. (14) Ázsiában a perzsák uralkodnak, a szíreket, frígeket, lídiákat uralják; Európában a szkíták uralkodnak, a meótiáziákat uralják.”

³ „Noé utódai benépesítették az egész földet. Noé unokáinak tiszteletére az ő nevükkel nevezük azokat a nemzeteket, amelyek először vették birtokukba (a földet). Jafaetnek, Noé fiának hét fia volt: ők benépesítették a Taurus és Amanus hegységtől Ázsiáig, a Tanais folyóig, Európában Cadiz-ig; és letelepedtek a földeken, amelyekre rábukkantak, amelyeket senki sem lakott előttük, és a nemzeteket saját neveikkel nevezték el. Gomer alapította azokat, akiket a görögök most Galatiaiaknak neveznek (gallok), de akkor őket gomeritáknak nevezték. Magóg alapította a róla Magogitáknak nevezetteket, akiket most a görögök szkítáknak neveznek.”

Következésképp:

- tagadja a magyarság történelmi jogát saját hazája felségterületére;
- hitelteleníti az egész ősi magyar mondavilágot;
- kirekeszti a magyarság előző történetét, teljes őstörténetét;
- cáfolja a történeti kútfőknek a magyarok Kárpát-medencei őshonosságára utaló adatait;
- tagadja a magyar-szkíta azonosságot;
- tagadja a szkíta-magyar népek (pannon, pelazg, szamata, jász, dák, hun, avar stb.) népek ősi ittlétét, hazai ősfolytonosságát.

Tisztában kell lennünk azzal, ha azt mondjuk, honfoglalás, akaratlanul azt állítjuk, fegyveres erőszakkal törtünk be a Kárpát-medencébe, leigáztuk az itt élő népeket és így, erőszakkal váltunk uraivá annak az országnak, amelyhez történelmileg semmi közünk nem volt. Vagyis: elrablói voltunk ennek a területnek, sohasem jogos birtokosai, csupán bitorlói. Magyar vagy magyarral rokon népek azelőtt sohasem éltek a Kárpátok közén, vagy pedig kivestek, elenyészték.

Mindebből nyilvánvaló, mennyire káros elmélet ez. Káros, mert törvényellenes, tudományellenes és magyarellenos. Káros, mert akarva, nem akarva igazolja a hódítást, az erőszakot és a területszerzést. Káros, mert a népek legalapvetőbb jogával, a történelmi joggal szemben az annexiót, az erőszakot, a területi foglalatást látszik igazolni. S százszorosan káros, mert a történelmi tények megmásítását szolgálja, s ezáltal alapja, táptalaja minden ellenünk irányuló mohó területszerzési váagnak és megalapozatlan történelemhamisításnak. Káros, mert az ősidők óta itt élő magyar nép múltjának eltorzításával, európai őslétének tagadásával elemi érdekeinket csorbítja, szemléletünket, életfelfogásunkat károsítja.

Honnan ered hát a „honfoglalás” fogalma? Mikor keletkezett? Nem ezeréves hagyományból, hanem a vér és halál völgyeiből, a magyarság elnyomatásának legsötétebb időszakából, a Bach-korszak sötétjéből. Akkor eszelték ki, akkor indult meg minden erővel folyó terjesztése, akkor vált divathóborttá, szellemi ragállyá. Íme, itt ennek bizonyossága: a nyelvújítás kora alkotta meg ezt a szóösszetételt az elavult és már kivészőben levő hon szavunk felhasználásával. A nyelvújítás alkotta meg valamennyi „hon”-nal kapcsolatos szavunkat, miként erről a *Nyelvünk a reformkorban* (1955) című munka beszámol az alábbi szóösszetételeket is felsorolva:

honárulás	honáruló
honatya	honfi
honkormánylat	honleány
honszegényítő	honszerelem
honvéd	honvédelem
stb.	

A „honfoglalás” szó még nincs köztük. A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára szerint: Hon: „(...) Magyar fejlemény(?): a honn „otthon” határozószó főnevesülésével jött létre; vö. haza, éjjel, nappal. A 18. sz.-ra elavult szót a nyelvújítók elevenítették fel. Származékai szintén nyelvújításiak.” (A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára 2. köt. 1995, 140.).

Miként a fentiekből félreérthetetlenül kitetszik, a „honfoglalás” néven köztudatba becsempészett elmélet tarthatatlan és elkerülhetetlenné, halaszthatatlanná vált a honfoglalássá torzított árpádi bejövétel teljes felülvizsgálata.

3.) GYÖTRELMES KÉRDÉSEK

- Miért sikkadt el, temetődött el, torzult el, hamisítódott meg mindez?
- Miért sikkadt el írástudóink tollán az a kulcsfontosságú tény, hogy krónikásaink alig szólnak harcokról, vérről, vérontásról az árpádi beköltözésnél?
- Miért sikkadt el, hogy az itt élő lakosság sehol sem tanúsított ellenállást?
- Miért költöttek merőben valótlan képét a magyar visszajövetelnek, s miként teheték meg ezt észrevétlenül, tudományos mezben a tudományos fórumok szemelátára vagy éppenséggel részvételével, buzgó támogatásával?
- Miért kapcsolt ki a tudományos, kritikai értékelés ebben az esetben?
- Miért nyelték - csavarták el a krónikáinkból világosan kivehető tény, hogy a lakosság „sehol sem emelte kezét” a beköltözőkre, de mindenütt melléjük állt, mi több, megmentőkként, szabadítókként fogadta és üdvözölte őket?
- Miért hallgatták el, hogy a kútforrások soha, sehol nem élnek a honfoglalásnak semmiféle szó-változatával, szinonimájával és következetesen ettől élesen eltérő fogalmakat használnak az események megjelölésére, következetesen bejövetelet, visszaköltözést és hasonló megjelöléseket használnak. Senkinek nem tűnt fel ez a krónikákat forgató felkapott tudósok, írástudók közül?
- Miért tussolták-hallgatták el, hogy kútforrásaink nem egyszeri, de többszöri bejövetelekről tudósítanak, szó szerint békés beköltözésről, „visszajövetelről”?
- Miért hallgatták el mindezeket a kirívó jelenségeket, ha valóban hivatásuk magaslátán álló tudósok voltak, és nem a magyar nemzet ádáz ellenségei?

4.) JELENTÉKTELENNEK TETSZŐ MÓDOSULÁSOK KATASZTROFÁLIS KÖVETKEZMÉNYEI

Történelmi kutatásaink során nemegyszer döbbenet tapasztaltuk, hogy a történelmi névanyag legapróbb, teljesen lényegtelennek tetsző változásai, figyelmetlenségből, tudatlanságból vagy rosszhiszeműségből fakadó, jobbára csupán egy-két betűnyi torzulásai - ezek mögött nemritkán célzatosság és kódosítási, történelemhamisítási szándék lapul - milyen súlyos eltévelyedésekre, következményekre nyújthatnak és nyújtanak is sok esetben alapot. Ismeretes a IV. századtól a IX. századig dúló és olykor öldöklésig fajuló vallástörténeti vita egyetlen beszédhang, egyetlen betű miatt a „homoiusziosz” (azaz: nem egylényegű, csupán hasonló) és a „homousziosz” (egylényegű) között: ez az egyetlen betűs eltérés véres torzsalkodásokra és leszámolásokra vezetett a hívek között. De saját történelmünkben is akad hasonló példa. A Hun Világbirodalom sorsát megpecsételő *crumhelti csatát* egynéhány betű, beszédhang eltorzításával a historikusok *Krimhilda csatájává* változtatták, messze gyűrűző zavarokat s azt a látszatot keltve, mintha a végzetes ütközet Krimhilda bosszúja lett volna. Súlyosabb következményekkel járt a Balkánból Hazánkba felszivárgó valach-rumin nép eredeti nevének „román”-ná áttorzítása: a valach (oláh) volt az eredeti nevük, ehhez csatolták idővel az illetékeségüket jelző rumin-t, ami azt jelentette, hogy a török fennhatóság alá került Rum-lli (Rumélia, Görögország, Bulgária, Szerbia déli és középső része, Koszovó, Albánia és Dobruzsza, illetve Morea szigetének körzete) az illetőségi helyük, s onnan húzódtak fel a török fennhatóság idejében (XIII-XVII. szd.) a Magyar Korona szárnyainak

védelve. Idővel azonban szerették volna lecserélni régi nevüket és a múlt század hatvanas éveiben azzal a kéréssel fordultak feliratukban a magyar országgyűléshez, hogy ne nevezzék őket ezentúl oláhnak, hanem - így betű szerint - román-nak. A mondvasztására, hogy ők megelőzték honosságukban a magyarokat. A „nagy-lelkű” és óvatlan magyar képviselők minden további nélkül hozzájárultak ehhez, (mibe kerül ez nekünk?). Így esett meg, hogy mi lettünk a világ első népe, amely őket románnak nevezte, beleértve őket magukat is, mivel maga a nép, amelybe beidegződött a népnév régi hangképe, még ma is „rumin”-nek nevezi önmagát.

Elgondolható, milyen torzulások, károk okozója lehet, ha egy egész történelmi fogalom torzul el és hamisítódik meg, mint a „honfoglalás” esetében. De ne szaladjunk előre.

5.) IDEGEN NÉPEK SOKASÁGA ÉLT HAZÁNKBAN?

Legnagyobb nyelvtudósaink egyike ígéretes *A honfoglaláskori Magyarország* c. tanulmányában, amelyért a Magyar Tudományos Akadémia nagydíját is megkapta, az alábbi meghökkentő képet festi az Árpád bejövetele előtti Magyarország népeiről, előljáróban szerényen megjegyezvén a következőket: „E dolgozat célja megállapítani a nyelvtudomány segítségével azt, milyen nyelvű népeket találtak itt a IX. század második és a X. század első felében a honfoglaló magyarok az általuk elfoglalt Magyarország területén.” (Melich 1929, 1.). Óriási bűvarmunkáját nem végzi haszontalanul, miként ez tüstént kiderül az általa festett népsokaság felvonultatásából:

1. Thrák nyelvűek: agathyrzok / dákok / karpok
2. Illír nyelvűek: araviszkok / pannónok / oszok (lat. Osi; a Kr. u. I-IV. sz.-ban az Ipoly mentén)
3. Kelta nyelvűek: szkordiszkok / tauriszkok / bojok / kotínok
4. Iráni nyelvű: jazygok
5. Germán nyelvűek:
 - a./ A keleti germán nyelvcsoporthoz tartozók: keleti gótok / nyugati gótok / rugi törzsek / szkirek / vandálok / gepidák / erulok
 - b./ A nyugati germán nyelvcsoporthoz tartozók: kvádok / szvávok (svévek?) / langobárdok / frankok / bajorok
6. Szláv nyelvűek: (ezek felsorolatlanul hagyatnak)
7. Török nyelvű népek: húnok / avarok / bolgárok (Melich 1929, 1-3.).

Hát nem gyönyörű a népeknek ez a tolulós sereglete? Huszonhat nép él itt egymás hegyén, hátán, begyén. Lám csak, a Kárpát-medence a népek valamiféle fantasztikus gyűlőhelyévé vált. Valahány nép csak akad, mind-mind idefészkelte magát, s itt hemzseg, akár halak a kosárban. Magyar népeknek se híre, se hamva. Így a nagy nyelvtudós, a nyelvtudomány ormairól. Ámulatos! - ámde mégis meg kell kérdeznünk, miféle tudomány az, ami csak állít, de nem bizonyít, és eszébe sincs a bizonyítás. Ez a magas trónusú nyelvtudományi módszer is könnyűszerrel követhető: összehabarni minden lehetséges történelmi adatot minden néptörödékről, amely valaha bármely időben is megfordult a Kárpátok közén.

Másik trükkös fogás: a ráfogás.

Itt indogermán népek közé sorolódnak olyan népek, amelyek hírből sem hallottak az

indogermánságról. És indogermán népek közé sorolódnak a nyilvánvalóan szkíta népek is, így pl. agathyrsok, karpok, pannonok, jazygok (jászok) stb. A többi számára nincs kegyelem, török népnek minősítettnek: hunok, avarok, bulgárok. És természetesen e gyönyörű népkonglomerátumban minden van, csak magyar nem akad. Nem sorolja fel a szerző az itt élő magyar népek egyikét sem, így pl. a székelyeket, csángókat, palócokat, barkókat, matyókat, budákat, besseket, besenyőket és másokat.

Kritikai észrevételeinkkel együtt elismerendő: ő volt a hivatalos magyar nyelvtudomány egyik legkiválóbb képviselője.

6.) A HAMISÍTÁS LÉPCSŐFOKAI

A „beköltözés”, „visszaköltözés” stb. fogalmában végzetes hangsúlyváltások, módosítások és torzítások következtek be lépésről lépésre, szinte észrevétlenül. Mert a történelemhamisítás úgy tör a népekre, akár némelyik gyilkos kórokozó a szervezetre:

- A. előbb legyöngíti,
- B. védtelenné teszi kórokozó társai tömeges behatolásával szemben,
- C. elhatalmasodik fölötte, összeroppantja, megsemmisíti.

Érdemes megfigyelnünk, miként érvényesült ez az alattomos biológiai - történelmi taktika az árpádi honvisszavétel fegyveres területablássá átalakításában.

A valóságos történelmi alapesemény: a magyarok egy kinti része - Árpád magyarjai - visszaköltöztek a kárpáti hazába.

Első lépcsőfok: a magyarság egésze, az egész magyar nép költözött vissza.

Második lépcsőfok: a magyarok bejöttek, bevándoroltak.

Harmadik lépcsőfok: fegyveresen betörték és elfoglalták a Kárpát-medencét.

Negyedik lépcsőfok: az Ázsiában élő területidegen magyarok erőszakos terület-foglalóként betörték Európába.

Ötödik lépcsőfok: a magyarok fegyveres területablóként rátelepültek a Kárpát-medencében előttük itt élt békés népekre.

Íme a történelmi tények elfajulásának hátborzongató lépcsőfokai! Felfordul minden valóságos tény- és értékrend. A történelem elvetemedik, fonákját mutatja. S mindehhez nem kell egyéb, csupán néhány alig észrevehető fogalommódosítás.

Tanulságos talán utalnunk itt Victor Weisskopf amerikai fizikus világítóerejű megállapítására: „Különösen akkor lesz elkerülhetetlen, hogy sok hibát ejtsünk, amikor az anyag állapotát a földitől jelentősen eltérő körülmények között próbáljuk meghatározni. Tudásunk hiányossága ilyenkor felnagyítva jelenik meg. Saját tapasztalatainkat kell extrapolálnunk; ilyenkor egy kis hiba vagy téves értelmezés teljesen rossz következtetésekre vezethet. Ennek ellenére csábító, és sok kutató engedett is a csábításnak, hogy jelenlegi tudásunk alapján egy lehetséges és valószínű képet rajzoljon a múltból, nyomon követve a folyamatot, melynek révén a mai helyzet kialakulhatott.” (Weisskopf 1987, 208.).

És talán sehol, semmilyen területen nincs olyan rendkívüli jelentősége az adatok és tények pontos és hű visszaadásának, mint éppen a magyar történelemben.

7.) MIÉRT NINCS SEMMI NYOMA AZ ITT ÉLŐ NÉPEKKEL VÍVOTT HARCOKNAK ÉS AZ ITT ÉLŐ IDEGEN NÉPEK JELENLÉTÉNEK?

Hogy valóban nincs semmi nyomuk, az nyilvánvaló és tagadhatatlan tény. És ez a tény mélyen bevilágít az eseményekbe. Hivatalosaink sajátos látásferdülése azonban megakadályozza e tény tudomásulvételét. És ez érthető, ha arra gondolunk, hogy egy tartóoszlop kidőlése az egész épület összeomlásához vezethet, maga alá temetvén a hazugságfelhő-kakukkvár kegyenceit. Ha ugyanis voltak itt idegen népek s Árpád maroknyi vitéze bejöttekor ezek az állítólagos idegenek milliós, vagy legalábbis többszázszázres tömegeikkel betöltötték volna a Kárpátok közét, ráadásul pedig még idegen - bolgárszláv-görög - hadak is idejöttek védelmükre, úgy netántán mégiscsak jelét adhatták volna néminemű ellenállásnak. De sehol semmi. Gesta Hungarorumunk gyönyörű meghatározása szerint: „senki sem merte a kezét emelni ellenük.” (Anonymus 1200 k./1975, 104.).

Bizony: senki sem merte. S hozzátehetjük: senki sem akarta. Éppen fordítva! Ahogy Anonymus krónikájából félreérthetetlenül kiderül, a lakosság mindenütt kitörő örömmel, lelkesen fogadta a visszatérőket és ünnepelte őket.

De menjünk tovább. Tegyük föl, hogy az állítólag itt élt idegen népek tétlenségbe merültek, s ölbe tett kézzel viselték Árpádék érkezését. Rendben van. De később, mikor az a maroknyi had szétszéledt az országban, mi több, külszomszágba rohant másokkal hadakozva, akkor miért nem mordultak fel legalább? Miért nem adták századokon át az égvilágon semminő jelét ittlétüknek? Ennyire szerények voltak? Többet mondok: a sors részükre óriási lehetőségeket kínált. A magyar hadak újra meg újra kiléptek az országból és jelentős külhatalmakkal viaskodtak. Kell ennél jobb alkalom? Mi több, Géza nagykirály korában (972-997), a zsidókereszténységre kényszerítés ürügyén végrehajtott titkos - és mindmáig leplezett - katonai megszállást követően idegen néprészek sorozatos és tömeges betelepülése, betelepítése indult meg, miként erről Kézai Simon mester Magyar Krónikája, a Képes Krónika és a Chronica Hungarorum hosszú oldalakon át beszámol: „(...) meg kell vizsgálnunk, miért van ez. Hiszen elegendő számú magyar volt, hogy benépesítse Pannoniát.” - veti fel a kérdést a Képes Krónika. (Képes Krónika 1360 k./1986, 53.). A Chronica Hungarorum tovább megy egy lépéssel. „Meg kell vizsgálnunk, hogyan jöhetett ez létre (az idegen beözönlés), honnan ered ez a helyzet, hiszen a magyarok nagy számát tekintve, elegendőek lettek volna Pannónia betelepítésére.” (Chronica Hungarorum 1473/1973, 26.).

Kézai Simon mester pedig - és ez semmiképp nem tekinthető véletlennek - éppen az idegen jövevények honfoglalásával fejezi be művét, mintha a magyarok bekövetkezett végzetére akarna utalni ezzel. (Kézai 1283 k./1984, 157-163.).

Félelmetes arányban folytatódott ez a továbbiak során is, hogy itt helyszínikében, csupán az 1241-1242. évi tatárjárásra utaljunk, amely a magyarság óriási tömegeit kipusztította. Bőséges lehetősége adódott volna tehát minden itt élő idegen nemzetiségnek a magyarok igájának lerázására. De sehol semmi. Mi több, mintha ördöge volna az állítólag Árpád előtt itt élt idegen népek sokaságának: évszázadokon át a leghalványabb életjelét sem adják ittlétüknek. Nem is teheti: nemléte akadályozza meg ebben. És az ügy hátterében még legalább ilyen rejtélyes história lapul: hova tűnt, azaz hova tűntették el a valóban itt élt s a Kárpát-medencét egymást követően birtokló hatalmas szkíta-magyar népek hosszú sorát?

Mindez és minden egyéb tény és adat egyöntetűen bizonyítja Acsády Ignác igazát, aki kijelentette: **„történelmünket ellenségeink írják.”** (Acsády 1903, 25.).

8.) MIKÉNT TUDÓSÍT ANONYMUS AZ ITT ÉLŐ SZLÁVOKRÓL?

Előfordul, hogy Anonymus nem pontosan fogalmaz. Egy helyütt pl. a következőket írja: „Sclaui vero 'habitatores terre' audientes adventum eorum, timuerunt valde et sua sponte se Almo duci subiugaverunt eo, quod audiverant Almus ducem de genere Athile regis descendisse.” (Anonymi (P. Magistri) MCMXXXVII, 51.).

„A föld lakosai, a szlovének pedig megérkezésükről értesülve, szörnyen megijedtek és önként meghódoltak Álmos vezérnek, mivel hallották, hogy Álmos vezér Attila király nemzetségéből származik.” (Anonymus 1200 k./1975, 90.).

A latin 'sclau' szót Pais Dezső 'szlovén'-nek fordítja, Szabó Károly fordításában viszont a következőképpen olvashatjuk Anonymus szavait: „A szlávok pedig, azon föld lakói, jövetelüket hallva, nagyon megfélemlének és magukat Álmos vezérnek önkényt alája veték, mivelhogy hallották volt, hogy Álmos vezér Attila király nemzetségéből származott (...)” (A magyarok tetteiről 1897, XII. fejezet, 21.).

Anonymus Gesta-ja tehát a következő állításokat tartalmazza:

1. A föld (Észak-Magyarország) lakosai szlávok.
2. Megijedtek.
3. Önként meghódoltak.
4. Álmos Atilla utóda.

Ellenhistorikusaink Anonymus szavait a következőképpen értelmezték:

1. Hazánk akkori lakói szlávok voltak.
2. Félelmetes fellépésüktől ijedtek meg.
3. Alávetették magukat a túlerőnek.
4. Álmos nem volt Atilla utóda. A magyaroknak semmi közük a hunokhoz, szkitákhoz.

Mivel igazolják és támasztják alá ezeket az állításokat? Semmivel. A bizonyítást elmellőzik, úgy téve, mintha a bizonyítás nem tartozna alapvető tudományos követelményekhez. Holott tudnivaló: minden állítás annyit ér, amennyit bizonyít, s a bizonyítást mellőző tudomány: áltudomány. De legalább remélhetőleg körültekintőleg jártak el. Ez sem fogható rájuk. Átsiklottak az ellentmondó tényadatok fölött. Anonymus ugyanis pár sorral alább lényegbevágó, és az elmondottak tartalmát gyökeresen megváltoztató kiegészítéseket fűz: „Elmondták azt is, hogy őket magukat, szlovéneket, miként telepítették Bulgária földjéről (...)” (Anonymus 1200 k./1975, 91.).

Tehát a szlovéneket Bizánc telepítette Atilla földjére. „(...) elbeszélték, hogy Attila nagykirály halála után nagy kán, Salán vezér őse, aki Bulgáriából jött, a görögök császárának tanácsára és segítségével miképpen foglalta el azt a földet.” (Anonymus 1200 k./1975, 91.).

Álljunk meg itt egy pillanatra: *Atilla nagykirály halálakor (453) a bolgárok - az oroszokról nem is szólva* - még seholsem voltak, legfeljebb valahol az Etil (Volga) folyó környékén tanyázhattak. Salán vezér őse (apja? nagyapja?) ekkor még a képzelet birodalmában se volt. Világos hát, hogy itt nem a Hun Birodalom széttűzése után keletkezett hatalmi vákumban kezdődött meg bizánci kezdeményezésre és segédlettel a Kárpát-

medence görög-bolgárszláv megszállása. E folyamat legkezdetét a 820-830-as évekre tehetjük. *Salán vezér bolgár-szláv szórvány telepeseinek zöme tehát legfeljebb egy emberöltővel korábban szivároghatott be hazánk területére a bizánci megszálló csapatok fegyvereinek árnyékában.* Ha lehet még döntőbb érv fentiek alátámasztására, úgy az, hogy Atilla halála után a győztes hatalmak a Hun Birodalmat vérdíjul szétosztották a keleti gótok és gepidák között - ha lettek volna akkor a közelben szlávok - sem lett volna hova betolakodniuk. Frissen jött jövevények voltak tehát mindazok a szlávok, akiket Árpád felmentő seregei itt találtak. Szégyenletes történelemhamisítás őket tudományos mezben, de tudományellenesen és a történelem megcsúfolására öslakókul feltüntetni, mint némelyek teszik.

Napnál világosabb hát, hogy nem holmi mondvacsinált bolgárszláv, vagy másféle szláv etnikum élt itt Árpád bejövetelkor hazánk északi csücskében és egyéb területein sem, hanem az a valós értelemben vett nép, az ősidők óta itt élő szkíta-magyarság, amely bizonyíthatóan már a vízözön körüli időkben, sőt már azt megelőzően betöltötte a Kárpát-medencét, és sok évezredes munkájával virágzó kultúrtájja tette erdő borította térségeit.

Anonymous önkéntelenül és a körülményekből szinte elkerülhetetlenül következő tévedéséhez, mentségére még az alábbiakat kell hozzátennünk: katonai cselekmények zajlottak, és így óhatatlanul a katonai tényezők, hadi események kerültek az előtérbe: Árpád vitézei főként a megszálló csapatok katonáival, az általuk elfoglalt várak őrségeivel ütköztek, ennek következtében akaratlanul összekeveredik a megszálló szláv katonaság és népség fogalma. A „föld lakosaiként” jobbra a megszálló katonaság tűnik élénk. Teljesen bizonyosra vehető, hogy mikor a Névtelen Jegyző önmagukat megadó népségekről, embercsoportokról szól, minden esetben a megszálló katonaságról van szó, hiszen maga a lakosság csak akkor „adhatja meg magát”, ha fegyveres egységekbe tömörül és katonai képződményként áll szembe a honvisszavívókkal: ennek pedig semmi nyoma.

Még valamit meg kell említenünk a divatozó áltudományos vélekedésekkel szemben. A hatalmi vákuum által támasztott s a népcsere végrehajtására megadatott rövid időköz eleve kizárja nagyobb létszámú népesség betelepítését. Így hát nyilvánvaló, hogy elsősorban a hatalmi ürt kihasználva, bizánci-bolgárszláv hódítói tervek alapján behatoló katonai egységekről lehet szó, semmi esetre sem több különféle szláv nép betelepítéséről, csupán távolról idehurcolt katonákról, akik jószerivel tán még azzal sem voltak tisztában, hova kerültek, akárcsak az ötvenhatban tankokon ideszállított ruszók, kik közül némelyek a piramisokat keresték abban a hiedelemben, hogy Egyiptomba kerültek. Nem mély, hanem szórványos és felszíni gyökerei vannak hazánkban a szlávoknak.

9.) ANONYMUS TUDÓSÍTÁSA ARRÓL, HOGY ÁLMOS ÉS ÁRPÁD ATILLA LESZÁRMAZOTTAIKÉNT, ATILLA ÖRÖKÖSEIKÉNT JÖTTEK PANNÓNIÁBA

„Szcítjának első királya Mágóg volt, a Jáfet fia és az a nemzet Mágóg királyról nyerte a magyar nevet. Ennek a királynak az ivadékból sarjadt az igen nevezetes és roppant hatalmú Attila király. Ő az Úr megtestesülésének négyszáz-ötvennegyedik esztendejében

a szittyai földről kiszállva hatalmas sereggel Pannónia földjére jött és a rómaiakat elkergetve az országot birtokba vette. Majd királyi székhelyet állított magának a Duna mellett a hévizek fölött: minden régi épületet, amit ott talált, megújíttatott és az egészet igen erős fallal vétette körül. Ezt magyar nyelven most Budavárnak mondják, a németek Ecilburgnak. De elég ennyi! Maradjunk meg a történet útján! Hosszú idő múlva pedig ugyanazon Mágóg király ivadékából eredt Ügyek, Álmos vezér apja, kinek Magyarország királyai és vezérei a leszármazottai (...)” (Anonymus 1200 k./1975, 78-79.).

Anonymus szövege - noha közvetetten - teljes világossággal jelzi a tényt, hogy 896-ban nem „honfoglalás”, de honvisszavétel történt, hiszen Álmos és Árpád, a magyar királyokkal és vezérekkel egyetemben ugyanabból a törzsből, ugyanattól a vízözön-kori őstől származik, Magóg pátriárkától, mint Atilla király, aki az Árpádiak előtt Magyarország területét bírta. Kiviláglik hát ebből, hogy honvisszaszerzés történt. Névtelen Jegyzőnk azonban nemcsak itt, de művének számos más helyén is félreérthetetlenül utal rá, *hogy a magyarok és székhelyek Atilla király népei*. Efelől tehát kétségünk sem lehet. Belül az országban kizárólag a vazallus helytartók szedett-vedett katonáival vívnak gyors lejáratú harcokat. Szerfölött sajátos jelenség, hogy e helytartók mindegyikének magyar a neve: Galád, Gyula (Gelou), Ménmarót, Zalán, Laborc, Zobor, mind magyar nevet viselnek. Ennek oka minden bizonnyal a megszálló szlávok kis száma és az, hogy a megszállók kollaboráns magyar parancsnokokkal akarják leplezni az ország színmagyar lakossága előtt az idegenuralom, az idegen katonai megszállás tényét. Ezek a helytartók mindannyian a magyarság árulói, és így aztán az árpádi vezérek le is számolnak velük: Galád, Gyula, Zobor, Zalán, Laborc mind az életével lakol az ellenséghez való átállásáért. Árpád az élemedett Ménmaróttal tesz egyedüli kivételt. A honvisszaszerzés egyetlen nagy ütközte a Zalán hívására, segítségére siető, a Balkánról beszáguuló nagy görög-bolgárszláv hadsereggel való összecsapás, melyben a magyarok - kiknek, miként a Névtelen írja, *az Isten volt a segítőjük* - megsemmisítő győzelmet aratnak.

10.) AZ ÖSSZES ITT LAKÓ CSEH ÉS SZLOVÉN BEFÉR A NYITRAI VÁRBA

A visszatérő magyar katonai egységek figyelme, érthető módon, főleg a területet megszálló idegen katonaságra összpontosul, rájuk figyelnek, és itt-ott velük megütköznek. Ez okozza Anonymus alkalmi félreértését (amit egyébként másutt ő maga kiigazít). A 35. fejezetben pl. ezt írja: „Ahol a Tormos patak a Nyitrába szakad - látták, hogy *annak a vidéknek lakói: szlovének és csehek* a csehek hercegének segítségével szembeszállanak velük.” (Anonymus 1200 k./1975, 109.). Ez, úgy tetszik, világos beszéd.

Egy későbbi fejezetben (37.) azonban ezt a következőkkel egészíti ki: A csehek és a szlovének ellen folyó ütközet negyednapján - „*A csehek és az összes nyitrai szlovének*, amikor látták a magyarok vakmerőségét, és a nyílzáport már nem bírák tovább, megfutamodtak, s hogy életüket megmentésük, nagy rettegve nyakra-főre bezárkóztak Nyitra városába.” (Anonymus 1200 k./1975, 110.).

Megállapíthatjuk:

1. Az összes nyitrai szlovének részt vettek a harcban, s mind katonák voltak.
2. Az összes nyitrai szlovének bezárkóztak a várba.
3. Következésképp a nyitrai szlovénség egésze katona volt s a csehek zsoldjában állott, a csehek zsoldjában jött ide.

4. Az újonnan létesített nyitrai cseh hercegség valamennyi cseh és szlovén egyede befért a nyitrai várba.
5. Mindezek a területablókkal hatoltak be a Kárpát-medencébe. S pontosan ugyan-ez ismétlődik csaknem minden esetben, ahol idegen népekről, mint lakosokról esik szó.

Más tények egybehangzó sorával együtt, ez az adalék is bizonyítja: merőben légből kapott legenda, s közönséges koholmánynál nem tekinthetők egyébnek az itt élő szlávok jelentős számáról szóló híresztelések.

11.) A HONVISSZAVÉTEL TERVSZERŰSÉGÉRŐL

Árpádék előre gondosan kidolgozott, pontos tervek alapján foglalták vissza a Kárpát-medencét. Tagadhatatlan tény: határozott cél vezeti őket. Nem vaktában indultak neki a világnak. Nem hazát keresni indultak, hanem régi hazájukba akartak visszatérni. A Kárpát-medencei hazába való végleges visszaköltözés határozott szándékkal vezeti őket.

Bizonyítékok:

1. Az óhaza népei tudnak jövetelükről: a székelyek elébük mennek Ruthénia határáig.
2. Az óhazai székelyek a jelek szerint rendszeres érintkezésben állnak az álmosi hadvezetéssel, tudnak róla, hogy Árpád hadai visszatérnek, sőt ismerik az árpádi hadműveletek menetrendjét és természetesen azt is, mikor érkeznek az óhaza határára, hiszen ellenkező esetben nem tudnának elébük menni és velük találkozni. Mindez csak úgy jöhet létre, hogy a hazai és a kinti magyarok között rendszeres összeköttetés áll fenn.
3. Érdekes körülmény, hogy a honvisszavívók elé Ruthénia határáig vonuló székelyeket senki sem támadja meg. Sajnos az elébük siető székely had létszámát nem ismerjük, a tényösszefüggésekből azonban határozottan kivehető, azért vonulnak elébük, hogy csatlakozzanak hozzájuk a honvisszavétel művének végrehajtásában.

12.) KIKET TALÁLTAK ITT AZ ÁRPÁDIAK, MIFÉLE NÉPEKET?

Szólnunk kell a szláv népek rejtélyes felbukkanásáról, idekerüléséről és ugyanakkor a szkíta népek rejtélyes eltűnéséről.

Hiteles ókori és középkori kútfők (Hérodotosz i.e. 440/1989, 266; Xenophon cca. i.e. 371. után/1897, 14; Josephus i.sz. 93-94/1821, 20.), a Csodaszarvas-mondakör (Grandpierre K. 1990), a Déva vára mondakör (Grandpierre K. 1998), egyéb történeti és néphagyományok, valamint a magyar népzene kutatás eredményei szerint (Juhász 2011) évezredek óta, ősidők óta szkíta-magyar népek éltek hazánk területén. Olyan adatok, tények szólnak erről, amelyeket akármelyik érdeklődő olvasónk megtalálhat, szláv népek korai ittlétének azonban nyoma sincs sehol. A hivatalos vonalat követő historikusainknak mindez nem akadály. A szkíta magyar népek sora figyelmen kívül marad, mert nem illik bele a magyarellenes képbe. A szláv népek annál inkább, azon egyszerű okból,

hogy az árpádi bejövetel előtt valahogy benépesítsék a Kárpát-medencét, hiszen ez nagyon fontos, mivel egyéként nem lehetne eleinket agresszorként és területablóként odaállítani a mai magyarság és a világ elé.

13.) A KÉT SZKÍTIA REJTÉLYE

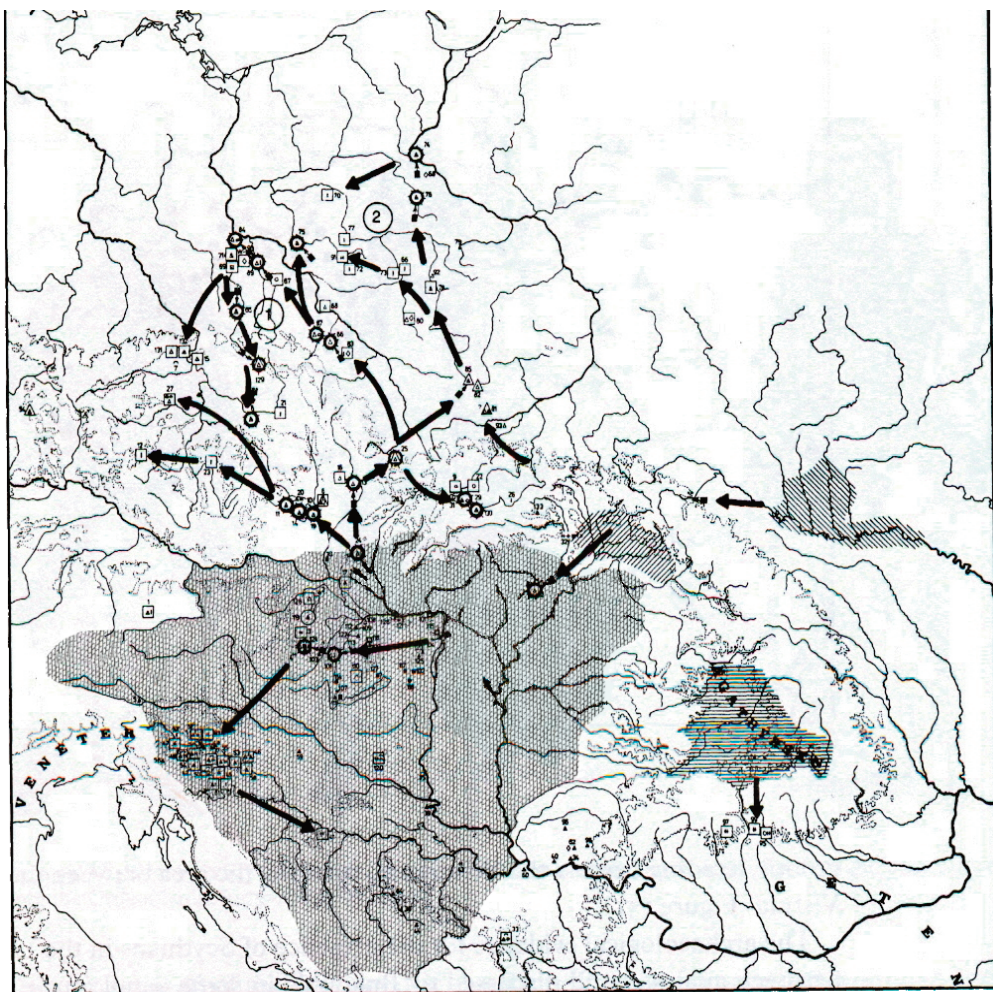
Volt-e európai Szkítia, európai szkíta ország? Azonos volt-e fekvése a történelmi Magyarországgal a Kárpát-medencében? Hol volt az ősi szkítaság földrajzi, közigazgatási központja, központi magja? Szkíták-e a magyarok, a világbíró szkítaság utódai?

Névtelen Jegyzőnk kelet-európai Szkítiáról tudósít (Anonymus 1200 k./1975, 78-80.), és ez felveti a kérdést, hol is volt valójában Szkítia?

Szkítia! Tévedések forrása. Anonymus szerint a magyarok Szkítiából jöttek. Így igaz, elfogadhatjuk. De hol volt Szkítia? A válasz kézenfekvőnek látszik: Ázsiában. Eszerint a magyarok Ázsiából jöttek. De nincs itt valami tévedés, torzulás? Lássuk csak, hol volt Szkítia? Anonymus leírásában a Maotisz (értelmezésünk szerint, eredeti magyar nevén Ma-ó-ta, azaz Magyar - Ó - Táj) fölött, vagyis a Kaukázuson inneni területen, a nagy szarmata síkságon, vagyis Európában. Az „ázsiai” Szkítia tehát Európában volt. Kérdésünk azonban ezzel nincs kimerítve. Történeti tények tanúsítják ugyanis, hogy volt egy másik Szkítia is. (Mi több, miként a későbbiekből kiviláglik, volt még egy harmadik Szkítia is.) A három Szkítiából kettő elnyelése s a kérdés oly módon való feltüntetése, hogy egyetlen Szkítia volt, nyilvánvalóan tévedések forrása.

Olvassuk éber figyelemmel Névtelen Jegyzőnk ókori hiteles szerzők alapján Szkítiáról készült tudósítását, kiváltképp Dáriusz Szkítia ellen indított támadásának leírását. Hérodotosz és más ókori kútfők adatai alapján pontosan tudjuk - de ez Anonymus tudósításából is kitetszik -, hogy Dáriusz perzsa hadserege által megtámadott Szkítia az Isztertől, az Al-Dunától északra feküdt, vagyis Közép-Európában, a Kárpát-medencében, a történelmi Magyarország területén. Ennek alapján próbáljunk felelni a kérdésre, honnan jöttek a magyarok hazánk mai területére! Arra a furcsa válaszra kényszerülünk, hogy magából a Kárpát-medencéből. Ez a válasz azonban kissé egyoldalú, tekintve, hogy - miként láttuk - több Szkítia volt, egyik mai hazánkban, másik a szarmata vagy Dél-orosz síkságon, Meótisz környékén. Így hát válaszunkat akként kell módosítanunk, hogy két helyről, azaz helytállóbban: két összetevőjű magyarságot kell figyelembe vennünk az árpádi honvisszavételnél: egyrészt a Kárpát-medencei Szkítia őshonos magyarságát, másrészt a Kelet-európai Szkítia Álmos és Árpád vezette magyarjait. Olyan tények ezek, amelyek Anonymus gesztájában és a történeti valóságban, adatokban gyökereznek és ezeket többé senki sem tagadhatja meg.

Idézzük Anonymus idevágó sorait: „A szittyá nemzetet (Anonymus azonosítja a szkítákat a magyarokkal) bizony semmiféle uralkodó nem hajtotta igája alá. Tudniillik Dáriust, a perzsák királyát csúfosan megkergették, úgyhogy Dárius ott (az Al-Dunánál) nyolcvanezer embert vesztett el, s nagy rettegve szaladt Perzsiába. Ugyancsak a szcítiaiak (a Kárpát-medencei magyarok) Círust, szintén a perzsák királyát, háromszázharmincezer emberével együtt megölték. A szcítiaiak (a magyarok) magát Nagy Sándort, Fülöp királynak és Olimpiadis királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamították. Ugyanis a szittyák (a magyarok) keményen bírtak minden fáradságot, meg testileg is nagyok, a harcban pedig vitézek voltak.

1. ábra. A Kárpát-medencei szkíták az i.e. 6. század körül. Herodotosz szigünnáknak és agathürszöknök nevezi őket, a régészek Vekerzug-kultúráként hivatkoznak leleteikre. Jól látszik a szigünnák-szikamberek szoros kapcsolata a Szarmata-Alföldrrel (ma: Lengyel Alföld).

Semmijük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk. S amikor a győzelem az övék lett, éppenséggel nem törték magukat a zsákmány után, mint utódaik közül a mostaniak, hanem csak a dicsőséget keresték ezen az úton. Dáriust, Círust és Nagy Sándort nem számítva a világon egyetlenegy nemzet sem merte lábát tenni az ő földjükre. A fent nevezett szittya nemzet pedig kemény volt a harcban és gyors a lovon; a fején sisakot hordott, az íjjal, nyíllal különbül bánt, mint a világ összes nemzetei közül akármelyik, s hogy csakugyan ilyen volt, azt az utódairól is megítélhetitek.” (Anonymus 1200 k./1975, 80-81.).

Szkítiát tehát az árpádi magyarok - vagy ahogy ezt általában használják, a „magyarok” - kívülről való beköltözésének igazolására, azaz a magyarok Kárpát-medencei őshonosságának a tagadására nem lehet többé ellenérvül felhasználni. De a Kárpát-medencei Szkítia annak is tanúbizonysága - tekintve, hogy a magyarok kútforrásai szerint is Szkítiából erednek -, hogy a „szkítiai magyarok” őshonosak a Kárpát-medencében. Mellesleg fel kell vetnünk, miként lehetséges, hogy Anonymus minden olvasója átsiklott

eddig a kettős Szkítia tényén? Ennek oka minden bizonnyal az, hogy magában a Geszta Hungarorumban is teljesen, szinte megkülönböztethetetlenül egybemosódik a két Szkítia leírása. Mélyebb történelmi oka az, hogy valamikor ténylegesen is egybemosódott a szkíta világ és az ősi Szkítia a Sárga-tengertől az Enns-ig és az Inn folyóig terjedt, s ennek széttöredezése folytán alakultak ki a későbbi Szkítiák.

Alátámasztja mindezt Josephus Flaviusnak az a rendkívül érdekes és fontos megjegyzése, miszerint a szkíták őshonosak Európában, s olyan területeken laknak, amely előttük néptelen volt. (Josephus i.sz. 93-94/1821, 20.).

„Mint előd testvérepek, hazánk földjén 2 és fél- 3000 évvel ezelőtt már fejlett kultúrában éltek, s a mai magyar nyelvnek az ő nyelvén beszéltek.” (Litkey 1935, 20.).

De erről itt ennyit. Térjünk vissza történetünk fonalához.

14.) „HÜTLENEK ÉS HÚSÉGESEK” REJTÉLYE

Anonymus a négy árpádi vezér: Szovard, Kadocsa, Huba és Borsnak a Garam folyó mentén fekvő Várad nevű földvárban táborozásáról adott beszámolójához a következő különös szavakat fűzi: „Akkor ez a négy úr egymás közt tanácsot tartott és a *hozzájuk hű lakosok kérésére* megállapodott abban, hogy a sereg harmada a föld lakosaival együtt a Zólyom-erdőbe megy, és ott az ország határán kőből meg fából is hatalmas erősséget csinál (...)” (Anonymus 1200 k./1975, 108.).

„Hozzájuk hű lakosok”? Hogy értsük ezt? Miként lehettek volna az itt élő lakosok hívek az újonnan érkezőkhöz? Miféle titok lappang itt a homályos értelmű szavak alatt? Márpedig kétségtelenül hűségről van szó. Hűtlenek és hűségesek pedig az itt élők csak abban az esetben lehetnek Árpád magyarjaihoz, ha ők maguk is magyarok, s ekként vagy hűségesek maradtak a görög-bolgár megszállás alatt is népükhöz, magyarságukhoz, vagy hűtlenné váltak. S hogy értelmezésünk nem helytelen, maga Anonymus tanúsítja, hozzátéve az előzőkhöz, hogy a négy árpádi vezér nem is a maga önálló elgondolásából, de a „hozzájuk hű lakosok” keresésére határozza el az északi országhatár megerősítését.

A „hű lakosok” e kérése kétséget kizáróan bizonyítja, hogy felszabadítottnak érzik magukat, az őshazájukba visszatérők a betolakodottak hatalmát szétzúzták, végre ismét a maguk urai lehetnek. Elemzésünk során ez a tény félreérthetetlen világossággal kiütöközik az Anonymusi szövegből, bizonyító erővel és tagadhatatlanul. Meghökentő azonban, hogy Anonymus miért nem törekedett itt közérthetőbb világosságra? Milyen egyszerű lett volna odabiggyesztenie a „hozzájuk hű” megjelölés mellé a „magyar” szócskát is, hogy ily módon meggátolja, hogy ne értsék, vagy éppen félreértsék szavait? De ne támasszunk túlzott követelményeket egy közel ezer évvel ezelőtti szerzővel szemben. Egyébként magának is éreznie kellett a megjelölés hiányosságát, ezért tér vissza rá a későbbiek során. A 37. fejezetben ugyanis még különösebb dolgok következnek: „Mikor Szovárd, Kadocsa és Huba összes foglyaikkal együtt épen és sértetlenül megérkeztek Árpád vezérhez, nagy öröm támadt a vezér udvarában. Árpád vezér nemeseinek tanácsára és kérelmére megeskette a nyitrai részekről hozott *hűtleneket*, aztán különböző helyeken földeket ajándékozott nekik, *nehogy még hűtlenebbekké váljanak*, s így majd ha hazatérnek, megrontsák a nyitrai határon lakó híveket is.” (Anonymus 1200 k./1975, 111.).

Kik voltak ezek a „hűtlenek”? Hűtlenné válásuk a hűség megszegésével egyértelmű,

azaz hűségesnek kellett volna lenniük, ők azonban hűtlenné váltak? S kihez váltak hűtlenné? Az Árpád visszavezérelte magyarokhoz? Azokhoz hűség őket semmiképpen sem köthette. Tehát csak saját népükhöz, fajtájukhoz, a magyarsághoz válhattak hűtlenné. Számuk szerencsére nem lehetett nagy: a négy vezér magával vihette valamenynyit, s Árpád földbirtokokkal meg is adományozhatta mindnyájukat, nehogy „még hűtlenebbekké váljanak.”

15.) SAJÁTOS VÉDINTÉZKEDÉSEK

Árpádék még el sem helyezkedtek hazánk területén - máris a határok megerősítéséhez látnak, méghozzá óriási erőkkal. Velük tart a honi őslakosság is, s nem azért, mintha kihajtanák a népet a védmunkákra: maga a nép veti fel Árpád vezéreinek a határvédő munkálatok szükségességét. Lehetséges, hogy ország-foglalás, „honfoglalás” ez? Ha az: mindenekelőtt a helyi lakosságot kellene legyűzni, annak hatalmi szervezeteit szétzúzni; mivel pedig hatalmas területről, az egész Kárpát-medencéről van szó, világos dolog: hosszú évek keserves és véres, és sokszor végsőkéig kiélezett küzdelmei során érhetnék el a viszonylagos győzelmet és viszonylagos nyugalmat. De Árpádék még jóformán szét sem néztek az országban, és máris a határok megerősítéséhez látnak - az ország népével teljes egységben és összhangban: ez számukra a legsürgetőbb és legfontosabb. Anonymus számos fejezeten át széles képet fest a honvisszavétel folyamatával együtt járó védintézkedésekről. Kellő tér hiányában beszámolóit csak vázlatosan, szemelvényekben idézzük. Még a várerődök is könnyen, jórészt ellenállás nélkül kerülnek az árpádiak kezére. A várakba helyezett jövevény zsoldosok vagy önként és azonnal, vagy gyöngye látszatellenállás után átadják a várakat.

„Mikor így gyökeret vertek - írja Anonymus - akkor az ott lakók intelmeire közös elhatározással kiküldték erős csapat élén Böngér fiát, Borsot a lengyelek földje felé, hogy szemlélje meg az ország határait, továbbá gyeptűakadályokkal erősítse meg egészen a Tátra-hegységig, s alkalmas helyen emeljen várat az ország őrizetére.” (Anonymus 1200 k./1975, 96.). A felvidéki várak visszafoglalása után - írja Névtelen Jegyzőnk - „melyeknek most is Sempte, Galgóc, Trencsén, Bolondóc és Bán a nevük (...) miután a várakba öröket helyeztek el, egészen a Morva folyóig mentek, és torlaszokat állítva oda, a magyarok országának határait, Boronáig és Sárvárig tűzték ki.” (Anonymus 1200 k./1975, 111.). Ete fia, Őd Baranya felé halad seregével, s ott a mai Dunaszekcső helyén „várat épített, melyet közönségesen Szekcsőnek (Zekuseu) nevezett azért, mert ott magának széket és állandó lakot állított.” (Anonymus 1200 k./1975, 121.).

Négy honvisszavívó vezér, Szovárd, Kadocsa, Huba meg Bors, a Névtelen tudósítása szerint „(...) egymás közt tanácsot tartott és *a hozzájuk hű lakosok kérésére megalapodott abban, hogy a sereg harmada a föld lakosaival együtt (saját kiemeléseim) a Zólyom-erdőbe megy és ott az ország határain kőből meg fából* is hatalmas erősségeket csinál, hogy a csehek vagy lengyelek lopás vagy rablás végett valamikor be ne jöhessenek az országba. *Közös elhatározással* evégre Böngér fia, Borsot küldötték ki vitézeivel. Mikor a Garam folyó mellett lovagoltak, egy szarvas futásnak eredt előttük, és nekivágott a hegytetőnek. Bors nagy sebesen űzőbe fogta, és a hegyormon lenyilazta, majd, midőn azokat a hegyeket ott körös-körül szemügyre vette, az a gondolata támadt, hogy várat épít ott. Azonnal össze is gyűjtött sok-sok várnépet, és egy magasabb hegy ormán igen

erős várat emelt, egyszersmind a maga tulajdon nevét ruházta rá, úgy, hogy Bors várának hívják.” (Anonymus 1200 k./1975, 108.).

Anonymus e szavaiból világosan kitetszik, hogy nem csupán a lakosság egy része, de egésze volt híu hozzájuk, és ment velük a határ menti erdősáv kiépítésére. Az ország és határai tehát már ekkor, a honvisszaszerzés hadműveletei zajlása közepén adottak, véglegesek voltak. A grandiózus műveletek célja annak megakadályozása, hogy „az ország határain” idegenek jogtalanul bejöhessenek. Vagyis a Magyarország egészét jelentő *ország* fogalma már az árpádi bejövétel e korai szakaszában teljes értékű és hagyományos volt, az ország tehát - országon az egész történelmi Magyarországot értvén - már az árpádiak bejövetelekor teljesen szilárd történelmi jogfogalom, igény és követelmény az itt élő lakosság köztudatában.

Egybevág ezzel az a rendkívül érdekes, már említett körülmény, hogy az árpádi vezérek „a lakosok kérésére” határozzák el a határ menti erődítési munkálatokat. Ez adalék segítségével ismét túlláthatunk az anonymus-i szövegen. Kézenfekvő ugyanis, hogy a lakosság nem találhatta ki csak úgy magától a védrendszer kiépítését, s ez esetben kérése nem is lett volna megalapozott és azt a négy vezér így nem is fogadhatta volna el. A lakosság csak akkor kérhette ezt, ha a határmenti védrendszernek már előbb alapja volt, ha az erődrendszer már korábban fennállott, ámde az utóbbi időkben - feltehetőleg az Avar Birodalom felbomlása után - leromboltatott. Következésképp, a lakosok e régi véderőrendszer helyreállítását, kijavítását, megerősítését kérték az árpádi vezérektől, s azok e jogos, történelmileg megalapozott kérést, melynek szükséges voltát el kellett ismerniök, nem tagadhatták meg, annál kevésbé, mivel a lakosság maga is kész volt a roppant arányú munkálatok végrehajtására.

Miként látható, az anonymus-i szövegrész logikai elemzése szükségszerűen a honvisszaszerzés gondosan elleplezett tényeihez vezet bennünket, annak újabb meg újabb bizonyosságához, hogy a Kárpát-medencei őslakosság etnikuma magyar volt.

16.) AZ ELLENSÉG - KÍVÜL VAN, NEM AZ ORSZÁGON BELÜL

Komárom várának építése

Árpád Ketelnek „(...) Pannónia meghódítása után, hűséges szolgálataiért nagy földet adott neki (Ketelnek) a Duna mellett ott, ahol a Vág folyó beletorkollik. Itt utóbb Ketelfia Alaptolma várat épített, és azt Komáromnak nevezte.” (Anonymus 1200 k./1975, 94.).

Lehetséges volt volna ez abban az esetben, ha az árpádi had kívülről fegyveresen behatolt, idegen nép hadserege? A tagadó válaszhoz kétség sem férhet.

Világosan és félreérthetetlenül kitetszik, hogy az árpádi hadvezetés befelé, az ország népével, az őslakossággal szemben semmilyen biztonsági intézkedést nem tett, a jelek szerint ezt teljesen szükségtelennek érzi, s alig lépett erre a földre, máris nagy ütemben végzi az országhatárok kijelölését, megerősítését, a szorosok - az ország kapuinak - elzárását, eltorlaszolását, várak megerősítését, új várak építését, roppant gyeptorlaszok emelését, hatalmas, az országot védő, annak békéjét biztosító védelmi rendszer megalkotását: ez a legsürgősebb. Mindez egyértelműen és cáfolhatatlanul tanúsítja: nem idegen nép erőszakos behatolásáról, fegyveres betelepülésről van szó. De menjünk tovább.

Honnan tudnák ezek a messziről jött új jövevények, hol van az ősi határ, a Kárpát-

medence ősi határa, hol meredek hegyvonulatai, szorosai, kapui, s hogy hol kell földkőmvédeket építeni, hol gyepeket emelni? S miből? És kivel? És hova?

Nincs mentség: mindehhez pontosan kell ismerniük a Kárpát-medencei hazát környező területek népeit is. Tudniok kell, honnan fenyeget veszély, s merről mekkora veszély, hiszen a védműveket az esetleges támadások erejéhez kell mérniük. Tudniok kell azt is: hol az anyag a várak, erődök megerősítéséhez, újjáépítéséhez? S azt is: hol az építéshez szükséges szakértői kezek? Hol a kőművesek, ácsok, földművesek? Különös módon ők ezt pontosan tudják. Nem jönnek zavarba semmitől.

17.) EMESE ŐSANYA ÁLMA

De itt, - később megtárgyalandó nyitott kérdéseket is hagyva -, rátérünk a még feltáratlan titkok sűrűjét rejtő Emese - Álmos mondára. „E mondanakör belső szerkezetének szinte csak roncsolt vázát birjuk, melyből erőszakos kezek rabolták el a szellemet, hogy hajdani nagyságának fényes emlékének meg ne pihenessen az emlékezet (...). De (...) a százados romboló kezek sem büszkélkedhettek ama tudattal, hogy a reájok illesztett halotti fátyol alatt örök haláluk óráját ütni hallhatták volna.” (Lóskay 1863, 43-44.).

Emese őszanya álma történeti mondája távolról sem holmi kibogozhatatlan talányos ködös szövedék, mégis áttekinthetetlenül homályosnak tetszik. Ezt a mondat alapjaiban véve akként kell felfognunk, mint szakrális történelmi események jelképi formákba öntött elbeszélését. Emese őszanya álmának mondája tehát nem szigetelhető le a történelmi valóság eseményrendjétől, amely azt közvetlenül kifejező történeti szövegekben nem maradt ránk. Éppen ezért bizonyult szükségszerűen sikertelennek minden kísérlet a monda önmagából történő megoldására.

És itt néhány szót a Névtelen Jegyzőről. Anonymus nemcsak királyi jegyző, de papi személy is - szellemi tisztiséget ebben a korban csak egyházi személy, a zsidókereszténység papja tölthet be - de magyarságát, s a magyar nép ezzel együtt járó szolgálatát pillanatra sem adja fel és kiváló művével - amelyet nagy szellemi elszívó berendezések mind újra elvonnak a magyar nép elől, céljaik érdekében - a magyarok Istenének papjaként áll elénk, utódainak is példát adva. A magyarok Istenének nevében szól, őt eleveníti meg itt is az Emese - Álmos mondában, még a Szentlelket is felvonultatja pogánynak kikiáltott őseink mellett.

18.) ÁLMOS FOGANTATÁSÁBAN, SZÜLETÉSÉBEN ISTENI ERŐK MŰKÖDNEK KÖZRE

„(...) isteni, csodás eset következtében nevezték el Álmosnak, mert teherben levő anyjának álmában isteni látomás jelent meg turulmadár képében, és mintegy reá szállva teherbe ejtette őt.” (Anonymus 1200 k./1975, 81.).

Vagyis Turul képében magától az Istentől fogan meg Emese őszanyánk. Nem lehet kétséges itt az sem, hogy a Turul képében nem a kereszténység, hanem ősvallásunk Istenéről van szó. A Turul pedig Atilla nemzetségének totemmadaraként visszautal Atillára. És ez a visszautalás nem véletlen, értelme: a születendő magzat Atilla, a nagy hun király örökébe lép az Atilla nemzetség szent madara által, erre a feladatra lett fogan-

tatásának pillanatától kijelölve. Itt kapcsolódik Álmos születésének mondája az évezredekben át zajló honvisszavételek történetét egybefoglaló Csodaszarvas-mondakörhöz, a világtörténelemnek arányaiban minden más mondát felülmúló gigantikus mondaköréhez, annak szerves alkotórészeként.

Következtetéseink helyességét aláhúzzák az anonymusi monda további szavai: Emese ősanánk ugyanis álmának folytatásában azt álmodja, hogy „(...) méhéből forrás fakad és ágyékából dicső királyok származnak, ámde nem a saját földjükön sokasodnak el.” (Anonymus 1200 k./1975, 81.).

Nem a „saját földjükön”? A fordítás itt szó szerint követi az eredetit, mondhatnánk szolgálai hűséggel - „(...) sed non in sua multiplicarentur terra.” (Anonymi (P. Magistri) MCMXXXVII, 38.) - mintegy kiélezve az Anonymus által nem szerencsésen alkalmazott, s zavart okozó sua - saját megjelölést. Mert ez a „saját” nem azt jelenti, hogy idegen földön fognak uralkodni ezek a királyok, hiszen Álmosnak semmiképpen sem az a küldetése, hogy idegen földeket foglaljon el, hanem világosan és félreérthetetlenül az, hogy visszahódítsa Atila örökét. Szerencsésebb volt volna, ha Anonymus itt a saját föld megjelölés helyett inkább a „nem az adott földön” vagy még inkább „nem azon a földön, ahol akkor élt”. Tehát a nem formai, de tartalmi hűségre törekvő fordításnak ezt az értelmet kellett volna tükröznie, ez azonban sajnálatosan elmaradt.

Helyénvaló meghallgatnunk itt - tételről tételre - magát a Geszta-írót, hiszen itt minden szónak súlya van.

19.) ÁLMOS AZ ELSŐ VEZÉR

1. „Az Úr megtestesülésének nyolcszáztizenkilencedik esztendejében Ügyek, amint fentebb mondtuk, nagyon sok idő múlva Mágóg király nemzetségéből való igen nemes vezére volt Szcítiának,
2. aki feleségül vette Dentü-Mogyerban Ónedbelia vezérnek Emese nevű leányát.
3. Ettől fia született, aki az Álmos nevet kapta.
4. Azonban isteni, csodás eset következtében nevezték el Álmosnak,
5. mert áldott állapotban levő anyjának álmában isteni látomás jelent meg turulmadár képében, és mintegy reá szállva történt a fogantatás.
6. Egyszersmind úgy tetszett neki, hogy méhéből forrás fakad,
7. és ágyékából dicső királyok származnak,
8. ámde nem saját földjükön sokasodnak el.
9. Mivel tehát az alvás közben feltűnő képet magyar nyelven álomnak mondják, és az ő születését álom jelezte előre, azért hívták őt szintén Álmosnak.
10. Vagy azért hívták Álmosnak - ami latinul annyi, mint szent -, mivel az ő iva-dékaiból szent királyok és vezérek voltak születendők.” (Anonymus 1200 k./1975, 81.).

Ki kell térnünk itt egy évszámra, amelyet Anonymus gesztájának idézett fejezete őrzött meg. Ez a jószérivel figyelemre se méltatott, lényegtelennek tetsző évszám, szerencsénkre Emese ősanája álmának, illetve Álmos fogantatásának időpontját őrizte meg számunka, s jelölte meg a 819. évben. Álmos tehát 820-ban született. Óriási fontosságú adat ez, mégpedig nem csupán azért, mert megtudjuk, hogy a 896. évi honvisszavétel kezdetekor Álmos a hetvenes éveiben járt, hanem egyéb vonatkozások miatt is.

Vessük össze ezt az adatot (a 819-es dátumot) egy másik, egészen közeli évszámmal. 12 évvel korábban következett be az Avar Birodalom megsemmisítése. Hagyományainkból tudjuk, hogy a 12-es szám ősi hiedelmek szerint mágikus jelentőségű: az idők teljességét jelenti. 12 hónapból áll az esztendő, a Föld körforgása a Nap körül. Emese ősanyát 819-ben környékezi meg a Madáristen, az églakók szárnyas madara, a Turul, hogy az Isten akaratából megfogadjon. Az Avar Birodalom megsemmisítése utáni 12. esztendő tehát Emese ősanya isteni eredetű fia fogantatásának éve. Ámde a nagy titok: miért akarja gyermekkel megáldani Emesét a Turul? Miért szükséges ez? Mit akar ezáltal elérni? Tekintsünk hátra és előre, és vizsgáljuk meg az előzmények és következmények szemszögéből ezt a kérdést.

A félisteni fogantatású gyermek az Álmos nevet kapja. Érthető, miért: álomban fogant, álombeli jelenés által fogantatott. Ámde vajon csupán ezért kapja az Álmos nevet? Tudjuk róla, ő valósítja meg a 896. évi visszajövetelt a Kárpát-medencébe. Ő tehát kettős értelemben is Álmos: Álmos, mert álomban fogant és mert álombeli isteni jelenés által kitűzött feladat megvalósításáért küzd. Olyan ember, aki az Égiek által küldetett, és reáruházott feladatának a teljesítésére áldozza életét. Küldetés és hivatás! A régi magyarok világfelfogásának, életének alapja ez. Ennek megértése nélkül nem érinthetjük, nem közelíthetjük meg életünket, holott mindannyiunk léte értelmének vagy értelmetlenségének, hiábavalóságának kérdése ez. Lelket rontó iszonyú érzés és gondolat hiába születni, hasztalanul, értelmetlenül élni. Eleink hite szerint az így élt üres életnél semmi sem elkeserítőbb, csak a hivatásért élés adhatja meg az élet értelmét. A nő hivatása a szerelem, az életadás és az otthon biztosítása. A férfiember pedig azzal a hivatással érkezik a világra, hogy védje akár élete árán is a közösséget, amely életét adta, lelkét, eszméjét formálta: a Hazát. A Haza határtalan szeretete hatotta át a szkíta életet, amelyet ez az ősidőkből öröklött, ösztöneink mélyén élő emberi törvény kiment az egyéni létbe fulladás szűk kereteiből és látást, értelmet adó fennsíkra emeli az emberi lelket. Régi magyarjaink tudták, miért élnek, és nemhiába éltek, hivatásukért éltek, a haza szolgálataért, ez volt halálmegvető bátorságuk, elszántságuk és nagyságuk titka. Ennek jegyében született Álmos.

Ám térjünk vissza Emese ősanya álma valóságos tartalmának megfejtéséhez, közlendőjének rejtett, de tagadhatatlanul kivilágló értelméhez. A Madáristen, a Turul az Églakók képviselőjében és akaratából azért áldja meg gyermekkel Emesét, hogy ily módon megszülhessen a *gyermeket, a fiút, aki visszaadja majd a Kárpát-medencei ős-szülőföldet a szkíta magyarságnak*. Nem holmi érthetetlen, ködös történet ez, a természetfölötti erők lépnek itt közbe az őshaza visszaszerzéséért, az Ég akaratára, ezért küldik Álmost, a jövődő győzelmes vezért. Emese ősanya - Álmos fogadása perceiben mindezt pontosan tudja. Gondoljunk itt vissza álmának arra a részére, ahol arról esik szó, hogy méhéből folyam fakad, és ágyékából dicső királyok származnak, ámde nem azon a földön sokasodnak el, ahol Emese és népe a fogantatás idejében él. Megállapítható-e egyáltalán, hova, merre irányul ez a nagy folyam, hiszen a monda nem jelöli meg ezt. Több erős fogódzónk akad. Az egyiket maga a Turul adja, a Turul, akitől Álmos fogant, s aki, mint láttuk, Atilla - a Turul király - nemzetségének totemmadara, a Napisten szárnyas megszemélyesítője, az Églakók akaratának megtestesítője.

A Turultól való fogantatás az jelenti: Emesének Atilla nemzetségéből való fia születik. Ez egyben azt is jelenti: Atilla nemzetsége újból feltámad, és hatalmassá válik. Egyben azt is, hogy ez az Atilla nemzetségéből fakadó fiú azért küldetett, hogy visszaállítsa Atilla

szkíta birodalmát. Az álomban fogantatott és az álomlátás - jövőbelátás mágikus képességével rendelkező fiúnak ez az égi hatalmak által rámért hivatása, ezért küldetett a földre, ennek kell betöltenie egész életét. Tudjuk, Álmos ennek a magasztos hivatásnak élt, ennek rendelte alá életét, minden cselekedetét ez vezérelte; megszervezte a honviszaszerző hadat és megtisztította a megszállóktól a kárpáti őshazát. Ez a fogódzó a tett, az élet, Álmos élete, mint következmény tanúsítja hova, milyen irányba tartott, s mely területre zúdult az Emese ősanya ágyékából fakadt növekvő folyam vize.

De ássunk tovább a jelképek mély zónáiba. Lássuk, mit közöl velünk ez a folyam. Mert ha történelmi tények, elemi hatóerők jelképes története Emese ősanya álmának mondája, úgy ennek a lét mélyéből fakadó folyamatnak is jelképesnek kell lennie. A csillagtudományt kifejlesztő régi szkíták szüntelenül kutatták a föld feletti világ, az ég titkait, s a figyelmüket már az idők kezdetén magára vonta a rejtelmes égi jelenség, galaxisunk kettős mennyei ága, a nyári égen végighúzódnó nagy fehér égi folyam, amelynek végei a láthatár szélén a földi világig leérnek. A régiek úgy gondolták, ezen a Nagy Égi Úton, amelyet regösénekeink Égi Nagy Regös Út formájában megörökítettek, ezen a csillagporos mennyei úton történt a közlekedés ég és Föld között, s az elesett hősök, az erre érdemesek ezen az égi ösvényen kerültek át a régiek hite szerint a túlvilágra vagy másvilágra, s a haza bajba jutása, idegen kézre jutása esetén az elesett hősök ezen az égi úton térnek vissza a haza megsegítésére. Ennek értelmében alakult ki a Hadak Útja mondája, s a Szarmata-síkságról ez az égbolton áthúzódnó Nagy Égi Folyam mintha egyenesen a kárpáti őshaza felé mutatna. Ez az elesett hősök visszatérését szolgáló mennyei ösvény azonosítható azzal a nagy folyammal, amely Emese ősanyánk ágyékából fakadt, bizonyosságául annak, hogy a születendő isteni fiú révén ismét sor kerül a visszatérésre és a kárpáti szkíta haza visszaállítására.

Következésképp ez a monda ugyancsak visszatérési mondaköreink sorába tartozik, s ahogy a Magor-Hunor mondában a Csodaszarvas, itt a Turul, a Madáristen képében rendelik el a természetfölötti hatalmak a visszatérést, az álombeli fogantatás és Álmos világra jötte által kinyilvánítva mindenkinek.

20.) ÁLMOST MAGA A SZENTLÉLEK TESZI HATALMASSÁ

Álmos férfikorba lépéséhez Anonymus a következő meghökkentően különös szavakat fűzi: „Midőn pedig Álmos az érett kort elérte, mintegy a Szentlélek ajándéka jutott neki, s így pogány létére mégis hatalmasabb volt és bölcsőbb Szcítia összes vezéreinél.” (Anonymus 1200 k./1975, 82.). Nemcsak különösek ezek a szavak, de homályosak és rejtélyesek is, mivel Anonymus nem árulja el, mi volt a Szentlélek ajándéka a „pogány” vezér számára. Még furább az, hogy ezáltal Álmos „pogány” létére is hatalmasabb és bölcsőbb Szkítia vezéreinél. „Pogány létére” - de hisz ez a pogányságnak csaknem nyílt dicsőítése! S mindezt a keresztény inkvizíció fürkésző szemei előtt! Mi több, Álmost a hadakozásban is a Szentlélek segíti. A nagy kievi csata előkészületiről ugyanis a következő jellemzést adja a Névtelen Jegyző: „A kievi vezér a maga seregével elébük vonult, és most már a kunokkal gyarapodva, sok fegyverrel Álmos vezér ellen nyomult. Álmos vezér pedig, akinek segítsége a Szentlélek volt, fegyvert öltve csatarendbe szedte seregét, s ide-oda lovagolva buzdította katonáit (...)” (Anonymus 1200 k./1975, 85.).

A Szentlélek a keresztény liturgiában is madár képében jelenik meg. Mint tudjuk,

a keresztény vallás mezopotámiai, szkíta, szumér és babilóniai alapokra épült, ezek szerint a madár, az Ég lakója, az égi mágikus erők képviselője, Ég és Föld közötti érintkezés biztosítója. Innen a szkíta magyarság ősi madárképzetei, a Tetejetlen Fa, az Életfa, a Világfa tetején lakozó madáristenről, a Napisten aranyát őrző griffekről, és a Turulról, aki, mint neve is jelzi, a mennyek őstartójának, az Ég úrnőjének, Astarténak szent madara, megtestesítője. Turul képében tehát maga az Égisten, a Napisten száll álmában Emese ősanánkra, és termékenyíti meg, hogy az életen, a történelmen esett tűrhetetlen igazságtalanságot, a Kárpát-medencei szkíta őshaza idegen járomba vetését megghiúsítsa, és visszaadja azt az őshonos szkíta-magyarságnak. Ég és föld egyesül ebben a törekvésben. Ekként megy végbe a csoda: a Szentlélek leszállása részint Emese ősanaya ágyára, részint ide, Mars zordon fegyverektől zörgő mezejére, a csatára készülődő marcona harcosok közé. A Szentlélek szerepe itt az, hogy harcra tüzelje, és győzelemre vezesse a régi magyarokat.

Székely István krónikájának (1559) beszámolója szerint „888. A magyarok ez esztendőbe esmét kiindulának Scithiából, kiket két dolog indíta fel. Első, a Csabának, az Attila fiának testamentoma, aki innét oda ment vala, ki mikoron meghala, a Damasek istenre kiszelítte (kényszeríté - G.K.E.) őket, hogy ha megsokasodnának, esmét e Pannóniának földét elfoglalnák és bosszút állnának az ő atyjának az Atilának ellensigiről. Második indíta őket az álomlátás, akit látott vala ugyan ottan hon Hunniába, az Eleudnek a felesége, az Enodbilia asszony, az ő terhes volta korába, ki álmába ím ezt látta vala. Hát íme egy igen szíp sólyom a fejét az ő kebelébe hajtotta, kinek nyugovásának gyönyörűségiből, az ő méhéből egy nagy szép folyó patak folyamék ki, ki nagy bósíggel egy idegen földre mind alá folya, holott meggyűlvén nagy széjjel mind ellepé a földet.” (Székely 1559/1960, 149.). Talán a legfontosabb, amit látnunk kell, a monda szoros összefonódása a történelmi eseményekkel.

- I. A drámai időpont: egy hatalmas európai birodalom (az avar) titkos és nyílt eszközökkel való megsemmisítése nyomán Közép-Európában hatalmi vákuum, interregnum keletkezik.
- II. Drámai színtér: az elpusztított Avar Birodalom területe kifosztott, lerombolt városokkal, megfélemlített-fojtogatott avar-szkíta néptömegekkel.
- III. Az ország- és néprombolás kiteljesedése, véglegesítésének veszedelme: az Avar Birodalom területének, mint hajdan a hunokénak, titkos hatalmi egyezmények alapján történő felosztása folyamatban van, a győzelmes Nyugat- és Kelet-római Birodalom, illetve a frankoszlávok és a bizánci bolgárszlávok között. Emezek is, amazok is három és három helytartóság létesítésében egyeznek meg.

21.) A CSELEKMÉNY KETTŐS VOLTA

Itthon:

- A. Folytatódik a hat vazallus helytartóság megerősítésének, az idegenuralom megszilárdításának nyomasztó folyamata, a minden hatalmától megfosztott, halálraítélt szkíta-hun-magyar népek fölött.
- B. Az elnyomás fokozódik. A kiirtott lakosság fölé helyezett helytartók kezdeményezik Keletről, Délről, Északról és Nyugatról kóbor idegen népségek beszívárását.

- C. A vazallus helytartóságok a maguk uralmának biztosítására újabb és újabb katonai elemeket hívnak be.
- D. Mindennaposak az önkényeskedések. Az őshonos magyar lakosság helyzete tűrhetetlenné válik, s ahogy növekszik a baj, úgy válik égetőbbé és halaszthatatlanabbá a segítség.

Külhonban, a keleti Szkítiában:

- A. Több évtizednyi dermedés után - tükörcselekményeként - megindul a lelkek feltámadása, és mind izzóbbá válik a kínzó közóhaj a tönkrezúzott ország és nép megszabadítása zsarnokaitól, az elrabolt haza visszaszerzése, az új honvisszavívás megindítása.
- B. A bajbajutott hazaiak küldöttségei keresik fel a kívül tanyázó magyarokat, székelek, csángók, hunok avarok, griffes-indások és más magyar népcsoportok küldöttei feltárják testvéreik előtt a tűrhetetlen otthoni állapotokat.
- C. A Keleten élő magyarok vezére, Ügyek (más források szerint Előd) házasságra lép Emesével. Emese álmában a Turultól, a madáristentől áldott állapotba jut.
- D. Emese megszüli félisten fiát, Álmost. Ennek eredményeként a Kárpát-medence peremvidékén megjelennek Álmos és fiának honvisszavívásra felkészült seregei.

22.) MI TÖRTÉNT ÁLMOSSAL?

Mi történt Álmoossal? Hogy halt meg? Miként végezte? Számos találgatás, javaslat, elképzelés látott már napvilágot ezzel kapcsolatban. A legmakacsabbul az az elképzelés terjedt el, hogy Álmost feláldozták, rituális gyilkosság áldozata lett. De vannak más elképzelések is. Ipolyi Arnold, a magyar ősmondák, őshiedelmek mindeddig legpáratlanabb gyűjteményét megalkotó Magyar Mythologia szerzője, ez az igazlelkű, magyarlelkű püspök, aki kész volna őt megváltóként is elfogadni, felveti az a lehetőséget, hogy Álmos, égi küldetése bevégezése után, akárcsak más, isteni hősök, az égbe szállt (Ipolyi 1854/1987, 524-525.).

Minden egyebet mellőzve, konokul és szinte kiirthatatlanul tartja magát a hit, hogy Álmost valamilyen rejtélyes okból a magyarok megölték. Ennek a tévhiedelemnek az egyik megjelölhető forrása sajnos a Képes Krónika, amely ezt írja erről: „(...) Almust még az erdelwi hazában (országának határában) megölték, nem mehetett be ugyanis Pannóniába.” (Képes Krónika 1360 k./1986, 43.). Ez a titokzatos mondat nem fedi fel az állítólagos cselekvésnek sem az okát, sem a módját. Érthetetlenül marad, miért nem volt szabad Álmosnak bejönnie a visszafoglalandó hazába. De maga ez a feltételezés sem helytálló. Egyszerűen arról van szó, hogy már a Képes Krónika korában (1358-1360) elhomályosodott a magyar köztudatban, hogy mi volt Álmos halálának oka és miért nem lett volna szabad neki az ország földjére lépnie, ami önmagában áthidalhatatlan ellentmondást rejt. Továbbá: miként került volna sor itt, nálunk, rituális gyilkosságra? Honnan vettük volna ezt át? A bantu-négerektől? Vagy más afrikai törzsektől? Avagy szemita népektől? Honnan csapódott és csapódik ránk előzménytelenül és gyökértelenül ez a hagyományainktól merőben idegen és annak ellentmondó rituális gyilkosság? Szülője az értetlenség, a horror vacui. Valójában ennek az esetnek a hátterében a küldetés teljesítése áll. És itt utalnunk kell a rejtélyes és különös módon életből eltávozott más nagy

magyar őstörténeti személyiségek titokzatos halálára. Ekként tűnt el a korábbi visszaköltözést irányító Hunor - miként erről „Aranykincsek hulltak a Hargitára” c. kötetünkben (Grandpierre K. 1990) tüzetesen beszámoltunk a háttérokok feltárásával -, és Álmos után ugyanilyen rejtélyes módon végzi fia, Árpád is. Mindhárom utalkodó általunk ismert és feltárt halála bizonyíthatóan hivatásuk teljesítésével, a küldetés megvalósításával függ össze.

23.) ÁRPÁD TITOKZATOS HALÁLA ÉS MEGDICSŐÜLÉSE

Árpád is ugyanígy tűnik el a 907-ik évi pozsonyi csatában, amely végérvényesen eldöntötte az új Szkíta-Magyar Birodalom fennmaradását. Miután Árpád a magyar népet vezető Ung folyónál átvette szülőapjától, Álmostól az új történelmi szakasz irányítását és a legteljesebb sikerrel véghezvitte a honvisszavétel nagy művét. Az egyesült nyugati hatalmak által kezdeményezett pozsonyi ütközet eldőlte során Árpádnak tökéletesen nyoma veszett. Mi történt? Emlékeztetünk a Tárih-i Üngürüsöz öszesztájának a Hunor halálával kapcsolatos, talányos szavaira, amely Hunor halálát ekképpen foglalja össze: „élete nem lett hozzá hű” (Terdzsüman 906/1988, 23.). Hunor küldetése a 4. században a honvisszavívó sereg megszervezése. Csak miután ezt a célt teljesítette, következik be életének rejtélyes hűtlensége. Ugyanez történik Álmos esetében, éppúgy, ahogy Árpád esetében is. Álmos küldetése a honvisszavétel. Ezt végrehajtotta, tovább élete már hivatás nélküli tengődés lett volna, önlealacsonyítás, magához méltatlan élet. Árpád viszont a szkíta magyarság új, dicsőséges küzdelmi szakaszának a végrehajtója, Petőfi szavával szólva „Elértem, amit ember érhet el” (Petőfi 1847/2008, 100.) - ennél magasabbra már nem törhetett, ez volt a legnagyobb magaslat, a legmagasztosabb megvalósulás. Erről a tetőpontról már csak visszafelé, lefelé lehetett volna haladni. Választania kellett tehát, hogy ősi hagyományok szerint vége szakadjon-e életének, ahogy a csillag szakad le arany félkörívet írva az égre, ahogy üstökös zuhan, vagy pedig szürkességbe süppedve tengődik tovább, hivatástalanul. Árpád Hunorhoz és Álmoshoz hasonlóan a másik megoldást választotta.

Hogyan és mint eshetett el a nagy csata kavargásában, hiszen őt övéi életre-halálra védelmezték, elhárítván az ellenség minden feléje irányuló csapását? Csak egy lehetőség marad: ő maga akarta, mert csak így érhetett el a dicsősége teljében való megmaradást, hogy innen a magyar hősök égi csarnokába, a Hadak Útjára jusson. Miként mehetett végbe ez? Gondolunk itt a mi szigetvári Zrínyi Miklósunkra, ki mennyegzői díszruháját öltötte fel, zsebébe kétoldalt száz-száz aranyat rakott, s akkor kinyitatta Szigetvár várkapuját, s nagy ágyúdörgésben nekirohant vitézeivel együtt a török ágyútűznek. Árpád nagykirály is ekként járhatott el, de épp ellenkező formában, ledobva magáról főúri jelvényeit, hogy ne ismerjenek rá. Ezután pedig belerohant az ellenség sűrűjébe, olyasformán, ahogy ezt egy másik magyar géniusz, Petőfi Sándor *Csatadal* c. versében megfogalmazta:

„Aki magyar, aki vitéz,
Az ellenséggel szembenéz.
Előre!

S mindjárt vitéz, mihelyt magyar;
Ő s az isten egyet akar.
Előre!
Véres a föld lábam alatt,
Lelőtték a pajtásomat,
Előre!

Én se' leszek rosszabb nála,
Berohanok a halálba,
Előre!”
(Petőfi 1848/2008, 279.)

Árpád nagykirály is így rohanhatott bele a halálba. Időszámításunk 907-ik évében a pozsonyi csatában a dicsőségesen megvalósult élet után. A kilencszázhetedik esztendőben esett meg ez, pontosan egy évszázaddal a Szkíta-Avar Birodalom megsemmisülése után.

IRODALOMJEGYZÉK

- Acsády Ignác 1903. A magyar birodalom története I. Pest.
A magyar nyelv történeti-etimológiai szótára 2. kötet, 1995. Akadémiai Kiadó, Budapest.
A magyarok tetteiről. Béla király névtelen jegyzőjének könyve. 1200 k./1897. Ford.: Szabó Károly. Budapest.
Anonymi (P. Magistri) MCMXXXVII. Gesta Hungarorum. In Scriptores Rerum Hungaricarum. Budapestini.
Anonymus 1200 k./1975. Gesta Hungarorum. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
Berglund, O. 2003. ld. Palotai I. 2003. Költemények a sötét ablakokban. Magyar Nemzet. Dec. 2. 5.o.
Bél Mátyás 1718/1984. Tanulmányok a régi hun-szkitá irodalomról, I. Hungariából Magyarország felé. Budapest.
Bowring, Sir John 1830. Poetry of Magyar.
Chronica Hungarorum 1473/1973. Budapest. (Hasonmás kiadás)
Flavius, Josephus i.sz. 93-94/1821. The genuine works of Flavius Josephus, the Jewish historian: containing twenty books of the Jewish antiquities, seven books of the Jewish war, and the life of Josephus, written by himself, 1. kötet, transl. W. Whiston and S. Burder, Printed and published by S. Walker, Newbury-Street.
Grandpierre K. Endre 1970. Fekete hőesés. Gróf Zrínyi Miklós titokzatos halála. Budapest.
Grandpierre K. Endre 1989. Lajos Király három halála és négy temetése. Történelmi oknyomozás. Budapest.
Grandpierre K. Endre 1990. Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tárih-i Üngürüs tükrében. Budapest.
Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
Grandpierre K. Endre 1998. Magyar ősidők csodálatos mondái I. Kővából kiáltó aszszony. Budapest.
Hérodotosz i.e. 440/1989. A görög-perzsa háború. Ford.: Muraközy Gyula. Budapest.
Ipolyi Arnold 1854/1987. Magyar Mythologia I-II. Budapest. (Hasonmás kiadás)
Juhász Zoltán 2011. A magyar népzene őrzi a zenei ősnyelv legtöbb elemét. Hyperlink: <http://www.szabir.com/blog/zenei-osnyelv/>
Képes Krónika 1360 k./1986. Ford.: Bellus Ibolya. Budapest.
Kézai Simon 1283 k./1984. A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor irodalma. Budapest.
Keresztesi József 1844. A magyar nyelv eredete. Pozsony.
Kiss Bálint 1839. Magyar régiségek. Pesten.
Kölcsy Ferenc 2001. Kölcsey Ferenc minden munkái - versek és versfordítások. Budapest.
Krantz, G. S. 2000. Az európai nyelvek földrajzi kialakulása. Budapest.
Litkey György 1935. Hazánk őslakói. Miskolc.
Lóskay Bekény 1863. A magyarnyelv, irodalom s műveltség története. - A mohácsi vész. Pest.
Magyar Adorján 1995. Az ősműveltség. Budapest.

- Marjalaki Kiss Lajos 1928. Néhány Árpád-kori helynevünk magyarázata. Történelmi és régészeti Közlemények. III. Évf. 1.-2. Sz.
- Marjalaki Kiss Lajos 1987. Történeti tanulmányok. Miskolci Várostartörténeti Közlemények I. Miskolc.
- Melich János 1929. A honfoglalás kori Magyarország. Budapest.
- Montesquieu 1734/1975. A rómaiak nagysága és hanyatlása. Ford.: Szávai János. Budapest.
- Moravcsik Gyula 1984. Az Árpád-kori magyar történet bizánci forrásai. Budapest.
- Pais Dezső (szerk.) 1955. Nyelvünk a reformkorban. Tanulmánygyűjtemény. Budapest.
- Petőfi Sándor 2008. Klasszikus Magyar Líra - Petőfi Sándor II. Budapest.
- Polybius i.e. 146/1889. The histories of Polybius II. London.
- Rugonfalvi Kiss István (szerk.) 1939. A nemes székely nemzet képe. Debrecen.
- Szentkatolnai Bálint Gábor 1901. A honfoglalás revíziója. Kolozsvár.
- Széchenyi István 1835/1985. Hunnia (reprint kiadás). Budapest.
- Székely István 1559/1960. Chronica ez világnak jeles dolgairól. Budapest.
- Szilágyi Sándor 1898. A magyar nemzet története. VII. Budapest.
- Terdzsüman, Mahmúd 906/1988. A Magyarok Története. Tárih-i Üngürüş. Ford.: Blaskovics József. Budapest.
- Weisskopf, Victor 1987. Tudás és csoda: A természet, ahogyan az ember megismerte. Budapest.
- Xenophon cca. i.e. 371. után/1897. Memorabilia. (Transl.: Dakyns)

